ARANIYOR! BULANA 10.000 LİRA

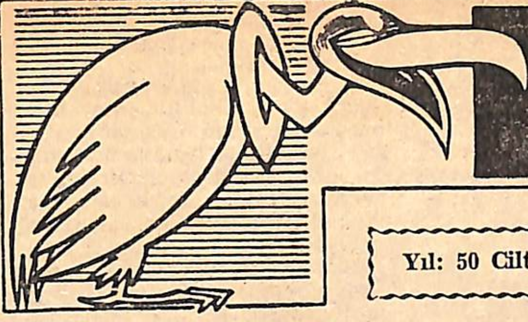
akbaba

1972 YILINDA

9.5 MİLYON

TÜRK TİCARET BANKASI

AKBABA

Yıl: 50 Cilt: 23 Sayı: 30 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 12 Temmuz 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

Oyunbozanlar

ÇOK küçük bir çocukla en basit oyunu bile oynayamazsınız.

Çünkü oyunun kurallarını anlasa da uyamaz onlara. Henüz sinirleri herhangi bir kurala uyma sıkıntısına dayanacak kadar gelişmemiştir.

Kurallarına uyulmayınca da hiçbir oyun oynanamaz. Zira oyun «önceden üstünde anlaşmaya varılmış sınırlar çerçevesinde» bir çekişmedir zaten.

Kovalamaca sırasında yakalananın ebe olacağı, futbolda elle gol atılamıyacağı, pokerde asların papazlardan üstün sayılacağı gibi kurallar hiçbir gerçek temele dayanmayan anlaşma maddeleridir.

Dört papaza karşı dört as gösterek ortadaki paraya el atan poker oyuncusunun karşısındaki adam buna razı olmaz, silâhını çekip «Senin kâğıtların niçin benimkilerden üstünmüş?» deyiverirse, buna cevap diye ileri sürülebilecek şundan başka mantık dayanağı yoktur:

— Çünkü kendi isteğinle bu masaya oturdun.

Adam pokerden hoşlanmayabilir, hattâ bütün kâğıt oyunlarına karşı olabilir. Bu düşüncelerini belirtmesi, o oyunlara karşı kampanya açması hakkıdır. Ama poker masasına oturduktan sonra asların papazlardan üstün olmadığını iddia edemez.

Ederse, iki ihtimalden biriyle karşı karşıya bulunduğumuza inanmamız gerekir:

Adam ya sinirlerini geliştirememiş, kural disiplinine katlanmayı öğrenememiş, çocuk kalmış bir hastadır...

Ya da zorbadır.

Her iki halde de ne poker masasında yeri vardır, ne uygarlık gerektiren herhangi bir başka toplulukta.

Çünkü uygarlığın temeli hukuktur. Hukuk ise önceden üstünde anlaşmaya varılmış bir başka sınırlar çerçevesidir.

Politik bakımdan o çerçevede çeşitli oyunlar oynanabilir.

Parlâmentolu demokrasi o oyunlardan biridir.

Poker sevmemek gibi, parlâmentolu demokrasiye karşı olmak da mümkündür. Öyle düşünen insan kendi inancının kavgasını verir, tezini savunur, başkalarını da safına çekerek istediği sistemi yerleştirmeye çalışır.

Kazanır ya da yenilir. Rizikosunu göze almıştır zaten.

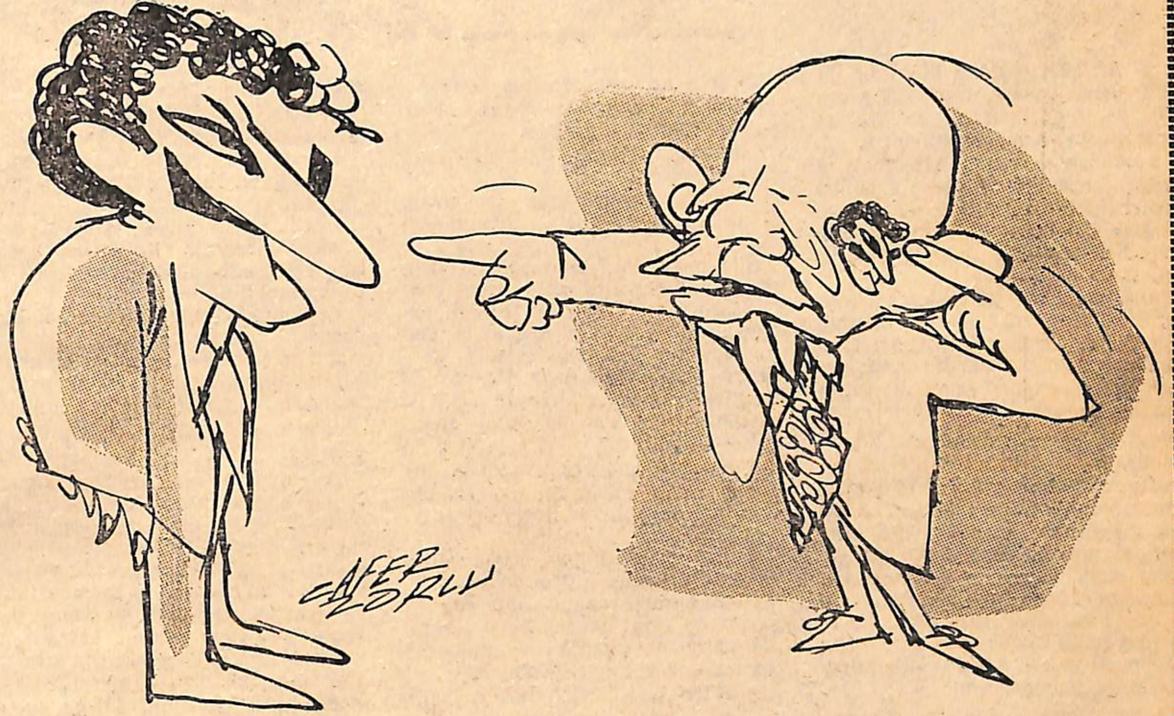
Ama parlâmentolu demokrasiyi benimsemiş görünmek, o sistemin unsurlarından olan partilerden birine girmek, kurallar uyarınca yarışmak, kazanırken ses çıkarmamak, yenilince kurallara sırt çevirivermek, bütün sistemi çökertebilecek davranışlara yönelmek...

Oyunbozanlığın en kötü örneklerindendir bu.

Yazık ki kritik dönemdeki Türkiye'de aylardan beri o türlü örnekler bol bol sergilenmekte.

Politik çatımızın iki ana direğinden biri olan Cumhuriyet Halk Partisi o yüzden özel bir kritik dönem geçirdi; ramak kaldı kendi çatısının çökmesine.

O tehlikenin nihayet atlatılmasında da en büyük rolü önce parti örgütü, sonra da parlâmentolu demokrasinin yurdumuzdaki kurucusu İsmet İnönü oynadı.

İnönü — Ya o, ya ben!..

Geçenlerde bu sütunlarda şu soruyu ortaya atmıştık:

— İsmet Paşa, bir seçimi kaybettiği için kendi şehrinin üstüne yürüyen Roma'lı general Koryolanus gibi mi davranacak, yoksa bunun tersi tutuma yönelecek kadar ruh büyüklüğü gösterebilecek mi?

Geçen hafta sonunda yapılan CHP. Kurultayı bu sorunun cevabının göz yaşartacak bir güzellikte açığa çıkışına tanık oldu:

En kıdemli devlet adamımız, en güçlü politikacımız, Bağımsızlık Savaşımızın hayattaki en büyük kahramanı İsmet İnönü ayağa kalkıp genç Başkan Ecevit'i saygıyla selâmlarken yalnız demokrasi ahlâkının değil, Türk centilmenliğinin de yüce bir örneğini vermekteydi.

Centilmenlik, oyunbozanlığın tam tersidir.

Umarız ki politika alanlarımızın oyunbozanları bu büyük dersten yeterince yararlanırlar.

Yararlanmazlarsa ne olur?

Bir kere, kurallara başkaldırışlarında başarı kazanamazlar.

Ama kazandılar diyelim bir an için.

Kurallara, hukuka, uygarlığa bağlılığın dışında tek dayanak vardır: Kaba kuvvet.

Kâğıtları yırtıp poker masasını deviren adam oyuna son verirken kavgayı göze alıyor demektir.

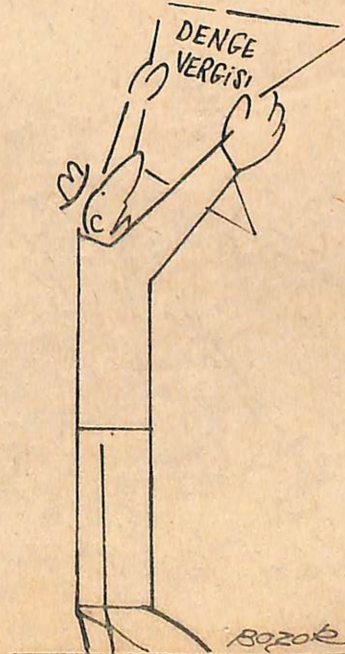
Kavgalar ise —başlatanlar dahil— herkes için tehlikelidir; nasıl sona erecekleri kesinlikle bilinemez hiçbir zaman. Bugün güçlü görünenler yarın kendilerini bastıran biriyle karşı karşıya kalabilir, gerisine sığınacak kural bulamayınca yamyassı olabilirler.

Kaldı ki, tekrar edelim, söz konusu oyunbozanlarımız bugün için de fazla güçlü değiller.

İnönü'den örnek alıp tekrar oyunun içine girebilirlerse bu onlara da Paşa'nın yaptığı büyük bir iyilik olacaktır.

AKBABA

«Al gülüm... Ver gülüm!..»

GELECEK HAFTA

İki yenilik birden:

DÜNYAYI OYNATAN ADAM

«DÜNYAYI OYNATAN ADAM»ı günümüzün dünya olayları içinde görecek, aktüel bir film gibi merakla seyredecek, ilgiyle okuyacak, kahkahalarla gülecek ve her hafta, gelecek haftayı, yalnız onu düşünerek bekleyeceksiniz.

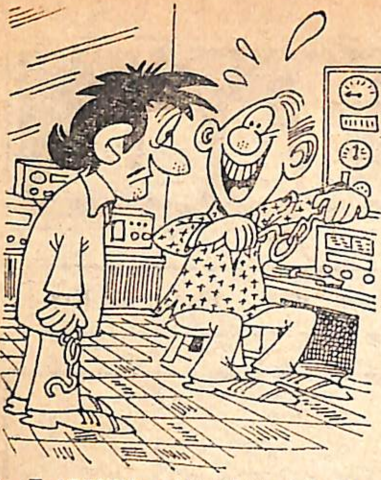
Bu resimli mizah şaheserini: VEDAT SAYGEL yazdı, MİM UYKUSUZ çizdi.

Gene gelecek sayımızda:

AKBABA TELEVİZYON

«AKBABA TELEVİZYON» günlük hayatınıza ayrı bir neşe, ayrı bir renk katacaktır.

Gelecek hafta AKBABA'nızı daha güzel bulacak, daha çok seveceksiniz.

Zamanla Yarışan Adam

Vedat Saygel

YARIŞIN çeşidini bilirsiniz. At yarışı vardır, otomobil yarışı vardır, bisiklet, motosiklet yarışı vardır. Araçsız yapılanına, yâni atletizme gelince: Yüz metresi vardır, maratonu vardır, engellisi vardır. Bunların tümünde şartlar ve fırsatlar eşit olduğundan, kazananla kaybeden arasında önemli bir zaman farkı doğmaz.

Yetişememenin, ya da kaçırmanın çeşidini bilirsiniz. Kişi ağır davrandı mı, lâmı cimi yok, kaçırır! Otobüsü kaçırır, treni kaçırır uçağı kaçırır, hattâ ayağına gelen dünyanın fırsatını kaçırır.

Hani bunların hepsini, hepsini bilirsiniz, fakat benim de bir yarışçı tarafım olduğunu sanırım hiçbiriniz bilmezsiniz. Övünmek gibi olmasın, spor dünyasının bilmediği bir yarış türü de yarattım üstelik: Kişinin yaşadığı çağla yarışması! Geçmek şöyle dursun, kırk yıldır yetiştiğim günü bile hatırlamıyorum ama, bu azim, bu iman bende olduktan sonra nasıl nasıl günün birinde atbaşı geleceğimize inanıyorum!

Yarışın nasıl başladığını sorarsanız, doğrusu, nasılını, nedenini ben de pek bilmiyorum. Ama sanırım işsizlik nedeniyle eve ilk kapandığım günlerde çağın sinsi hazırlıklarıyla başladı. Ne bileyim kendince bir yarış başlatıp, benimle arayı açmak için birtakım dümenler çevireceğini?

Eve kapanmış, harıl harıl ne halt edeceğimi düşünüyorum. İş ve İşçi Bulma Kurumuna başvursam:

— Mesleğiniz ne? diyecekler.

Kafadan bir meslek atsak, iş verirken kuşkusuz sınava çekecekler! O halde yapılacak en doğru iş, kitaplardan olsun bir meslek bilgisi edinmekti.

Kurumun iş arayanlar bürosuna «Kalfa elektrikçi» kaydımı yaptırdım, elektrikçilikle ilgili bir kaç eski kitap uydurdum, kapandım eve. Dünyadaki gelişmelerden, çağın kalleşliğinden falan haberim yok, harıl harıl elektrikçilik öğrenmeye çabalıyorum. Aradan ne kadar zaman geçmiş olmalı ki, Kuruma gidip:

— Bizi arayan soran var mı? demek için sokağa bir çıktım, ohoo, şehrin çehresi değişmiş!

Ha bre kitaptan öğrendiklerimi tekrarlıyorum:

— Boat, duy, düğme, bağlantı... Kontakta sebep olan durumların başlıcaları...

Sigara almak için cadde kenarındaki büfeye gittim, aa!... Büfe yok! Sordum, yeri değişmiş! Durağa gittim, durak yok! Yeri değişmiş. Mahallenin tek kahvesine gittim, kahvehane yok! Sahibi değişmiş, göz kamaştıran bir muhallebici olmuş. Gazetelere şöyle bir göz attım, alıştığımız konuların hiçbiri yok. Çağ da değişmişti demek! İçimi aldı mı bir korku! İster misin bunca çabadan sonra sınav şekli de değişsin?

O korkuyla:

— Duy, boat, düğme, bağlantı, diye diye Kuruma gittim ki...

Hani aptala malûm olur derler, gerçekten sınav da değişmiş! İşverenin karşısına çıkmak ne mümkün? Kapıcı duvar oluyor önünde.

— Büro kapalı mı? dedim.

— Yoo, dedi, niye kapana?...

Kapalı değilmiş ama kenara çekilmiyor ki gireyim.

— Şeydecektim de...

— Gaydını mı yapdıracan?

— Yaptırmıştım, iş çıktı mı diye soracaktım.

— Necisin sen?

— Elektrikçiyim.

— Elektrikçi ha? Ehliyetin var mı?

— Yok ama sınava girebilirim.

Adımı sordu, memleketimi sordu, beş on dakika dereden tepeden konuştuktan sonra cebinden çıkardığı birbirine geçme kıvrım kıvrım yuvarlak bir tel demeti uzatıp:

— Bunu birleştirip, yüzük yapan mı? diye elime tutuşturdu.

Teknik ne kadar ilerlemiş, bizim haberimiz yok! Sen hâlâ:

— Duy, boat, düğme, bağlantı, diye sayıkla dur. Eloğlu nelerle sınava çekiyor adamı!

Uğraş uğraş, toplamak, dağınık tellerden bir yüzük meydana getirmek mümkün değil. Sonunda yapamıyacağımı görünce:

— Bak hele, diyerek aldı elimden. Kaşla göz arasında da yapıverdi.

Bozdu, yaptı, yaptı bozdu; benim şaşkınlığıma bakıp doyasıya güldükten sonra:

— Gir bakak, diye yol verdi.

Nasıl girersin? Bir kapıcı kadar bile elektrikten anlamayan insan sınavı verebilir mi?

— Sonra uğrarım, deyip döndüm geriye.

Bir de çevreme göz attım ki, ohoo, bizden başka herkes elektrikçiliğe başlamış. Yediden yetmişe milletin elinde birer tel yüzük, bozup bozup yapıyor!

Bir tane de ben uydurup kapandım eve. Ha babam, de babam dağınık halkaları bir araya toplamam iki ayı buldu. Bir sevinçle fırladım dışarı. Yüzükse, işte biz de yapıyoruz. Başka bahane de bulamazlardı ya! Ama gene ne olur, ne olmaz; Kuruma gitmeden önce havayı bir kontrol edeyim diyerek, ara sıra bizim susan radyoyu tamir ettirdiğim elektrikçiye uğradım. Yüzük de elimde hani. Mesleğin yabancısı olmadığımı anlasın diye bozup bozup yeniden yapıyorum. İçeri girdim ki, adam kendinde değil. Üzerleri harfli birçok oynak kareciklerden meydana gelmiş avuç büyüklüğündeki bir çerçeveyi almış eline, şak şak, şak şak, kareleri sağa sola götürerek bir şeyler yapıyor.

— Kolay gelsin usta, dedim, dönüp yüzüme bakmadı bile.

— İşin sıkışık galiba, dedim. Dişlerinin arasından küfür gibi bir şeyler döküldü.

— Eh, haydi eyvallah bâri, derken:

— Dur bir dakika, diyerek kalktı yerinden. Şu meretin nasıl yapıldığını bana göstersene.

— Neymiş o?

— Tamamlanınca çok bilinen bir atasözü çıkacakmış.

Bunca yılın elektrikçisinin yapamadığını ben nasıl yaparım? Biraz uğraştıktan sonra beceremeyip tutuşturdum eline. Taksitle ütü aldığımız elektrik mağazasına girdim, tezgâhtarından veznedarına kadar herkesin elinde o dalgadan, şak şak uğraşıp duruyor!

Anlaşıldı. Bu meslekte iyi para vardı ama, çağ denen namussuz gene değişmişti.

Kuruma gidemedim. Bir şakşak da ben uydurdum, kapandım eve. Karecikleri yerlerine getirip, «Hayâl karın doyurmaz» sözünü bulana kadar bir aydan fazla zaman geçmişti aradan. Geçerse geçsin. Bu süre içinde mesleğin bütün inceliklerini de öğrenmiştim ya!

O sevinçle koştum bizim radyo tamircisine. Elimde şakşak, harfleri dağıtıp dağıtıp topluyorum. Hani bakarsınız adam ustalığımı görür de Kuruma falan bırakmaz, yanında iş verirdi. Yüzü de bir güleç, bir güleç, onu hiç böylesine neşeli görmemiştim.

Daha içeriye adımımı atarken hatırımı sordu. Sonra iş bulup bulmadığımla ilgilendi.

— Bakalım, dedim, birazdan öğreneceğiz. Kuruma kaydımı yaptırmıştım ama...

— Senin mesleğin neydi?

— Elektrikçiyim, dedim. İnanması için de elimdeki karecikleri şak şak tamamlayıverdim hemen.

İnandı galiba ki, sınavdan geçirmenin gereğini duydu:

— Bir şey sorsam bilir misin?

— Bilirim elbet.

Bunca zaman boşuna emek vermemiştik ya bu mesleğe!

— Hangi bağda üzüm yetişmez?

Hoppalaa! Ulan elektrik, şimdi de üzümcülüğe mi burnunu soktun a namussuz! Fakat çare yok, usta cevap bekliyor. Yaradana sığınıp attım kafadan:

— Gübresiz bağda...

Değilmiş. Doğrusunu söyleyiverdi hemen:

— Ayakkabı bağında. Peki, hangi istasyonda tren durmaz?

Yahu bunun elektrikçilikle ne ilgisi var? Salladım gene:

— Memuru, işaretçisi olmayan istasyonda...

Bastı kahkahayı:

— Değil. Benzin istasyonunda... Peki, Türkiye'nin en karanlık kasabası neresidir?

Bu bizim meslekle ilgili ama nerden bileyim?

— Henüz elektriği döşenmemiş kasabası...

Gene tutturamamıştık.

— Bodrum!

Bizi işletiyordu garanti. Kahkahası kulaklarımda yankılarken oradan çıkıp, elektrik malzemesi satan dükkâna girdim. Tezgâhtarından veznedarına kadar hepsi ayaklanıp sardılar çevremi. Ara sıra uğrayan bir müşteri değilim de, gurbetten dönmüş akrabalarıyım sanki! Hal hatır sormak için hepsi de biribiriyle yarışıyor. Sonunda senetler servisindeki kız baskın çıktı:

— Önce ben soracağım, diye direndi, diğerleri de sıralarını verdi. Döndü bana:

— Balığın taze olduğu neresinden anlaşılır?

İş aradığımı bildiklerinden mesleğimi imâ ederek sordum:

— İlgili mi?

Kız başını salladı. Ulan bu da mı vardı elektrikçilikte!

— Valla bir onu bilmiyorum, dedim.

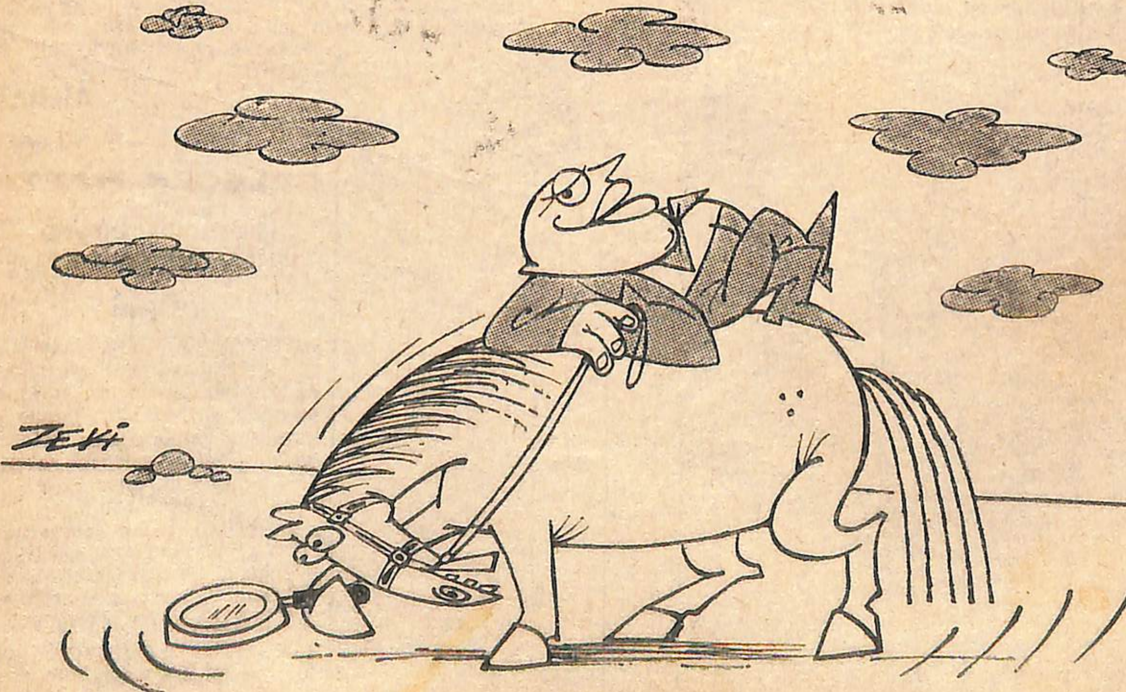
Bastı kahkahayı:

— Nüfus kâğıdından ayol...

Hay Allah kahretsin! Şu kadarcık şeyi de akıl edememiştik ya!

Öteden veznedar sordu:

Demirel, «Halka daha iyi hizmet edebilmenin yollarını arıyoruz» dedi. — Gazeteler —

ARANIYOR!

Eski Genel Başkan!

— Türkiye'nin en çamurlu maçı hangi takımların maçıdır?

— Yağmurlu havaya rastlayan takımların...

Hepsinin kahkahası biribirine karıştı:

— Bilemedin. Toprakofis — Suspor maçı.

Anlaşılan, meslekte daha pek çok bilgi eksiğimiz vardı. Ardıma baka baka dükkândan çıkarken, biri seslendi:

— Senin elektrikçilik n'oldu?

Baktım, yabancı değil. Kapanan kahvenin garsonu. Başka yerde işe girmiş, bir yere çay götürüyor.

— Bildiğin gibi, dedim.

— İş buldun mu?

— Bulamadım henüz.

— Bulamazsın birader, dedi. Elektrikçilikten kolay ne var? Herkes iyi kötü anlıyor elektrikten. Başka bir işe yazılsaydın, şimdiye kadar çoktan bir baltaya sap olurdun. Neyse boşverelim şimdi onları... Altı yalanan, üstü kullanılan şey nedir?

Oğlan haklı. O bile elektrikçiliği öğrenip, bizi sınava çektiğine göre ekmek kalmamış olmalı bu meslekte.

— Valla, dedim, biliyorsun kitaptan öğreniyoruz bu mesleği. O bahse gelmedim henüz.

Kahkahayı atıp, cevabı verdi:

— Pul âbi, pul!

Tepem attı! Hani bir an mesleği değiştirmeyi düşündüm ama, inat ettim sonunda. Madem çağ benden habersiz bir yarışa girişmişti benimle, madem teknik bilgimizi geliştirdikçe teknik kuralları değiştiriyordu, yılmayıp devam edecektim artık! Bakalım sonunda o mu beni gerilerde bırakacak, ben mi onu? Bir sürü ansiklopedi kucaklayıp kapandım eve. Altı aydan uzun süren bir çalışmadan sonra dün akşama doğru «Kuruma uğrayayım da bizim iş durumunu bir sorayım» diye dışarı çıkıp bir dolmuşa bindim, şoför şuradan buradan konuşurken elektrikçi olduğumu öğrenip:

— Peki âbi, bülbülü altın kafese koysalar ne der? diye sorunca, sorusuna bir türlü cevap bulamayınca; hele hele «Cık cık» dediğini duyunca, ilk durakta indim arabadan. Ulan namussuz çağ, hiç yetişemiyecek miyiz biz sana!

Ama çok sürmez. Görsün bakalım! Hele şöyle bir süre daha kapanayım eve...

Vedat SAYGEL

YELPAZE — Refik ERDURAN

Seçimler ve serçeler

NUR içinde yatsın, Selim Sırrı Tarcan aile dostumuzdu. Çocukken evine girip çıkmıştım bir kaç kere. Yanlış hatırlamıyorsam şöminesinin üstünde bir yerde şu yazı vardı:

«Derler, derler. Ne derler? Ne derlerse desinler!»

Çevrede her kafadan yükselen sözler herkes gibi beni de tedirgin ettikçe bu yazıyı hatırlar, boşvermeye çalışırım.

Ama olmuyor tabil. İnsan ne kadar gayret ederse etsin, özellikle dostların sözlerine büsbütün boşveremiyor.

Sağ olsunlar, benim dostlarımdan bazıları son günlerde iyice formda yine. Her halde dikkatle düşünüp taşınarak beni en kestirmeden sinir hastası edebilecek lâfları buluyor. en olmayacak zamanda pattadak yumurtlayıveriyorlar.

Geçen gün biri:

— Sen de halk dalkavukluğuna başladın, dedi.

Bizim ahalimiz politik bakımdan «dünyanın en tecrübesiz, en anlayışsız halkı» imiş. Seçimlerden bizim kadar kötü sonuçlar alan bir ülke yokmuş. İki dereceli seçimden vazgeçildi geçileli en berbat politika dalavereleri ve karışıklıkları bizde oluyormuş.

«En» sözcüğünün bu kadar kolay kullanılmasına zaten karşıyımdır. Ama devletler. imparatorluklar kurup yüzyıllarca yönetmiş, hiçbir zaman sömürge kalabalığı olmamış bizim halkımıza kıyasla çok daha politika acemisi sayılması gereken toplumların bile seçimli demokrasiyi yürütmeye çalıştıkları 1972 dünyasında böyle konuşulmasına hiç aklım ermez.

Bir yabancı dergide bu sabah okuduğum şu habere bakın:

Ekvador'un Picoaza kentinde Belediye Başkanı seçimi yapılmış. Kampanya sırasında bir firma da piyasaya yeni çıkardığı talk pudrasının reklâmını yapmak için basında radyoda. televizyonda. duvar afislerinde falan hep şu sloganı işlemiş:

«Kime oy verirseniz verin, rahatınız için Pulvapis'i seçin.»

Sonuclar alınınca ne görsünler beğenirsiniz? Belediye Başkanlığını Pulvapis Talk Pudrası kazanmış!

Şimdi insafla düşünün rica ederim: Türkiye'nin en geri bölgesinde bile ne kadar uğraşırsanız uğraşın, falanca pudraya, filânca kolonyaya, feşmekân macuna seçim kazandırabilir misiniz?

E o kadar geri Güney Amerika ülkelerinde bile Pulvapis seçildi diye demokrasiden vazgeçilmiyor da, bizdeki pislerin zaman zaman başarı kazanmaları niçin seçimleri tü kaka etsin?

Bazı dostlarım da hiç tutmadığım birtakım politikacılara yeni yeni sempati beslemeye başladığım izlenimini aldıklarını söyleyerek bu aşırı hoşgörümü eleştiriyorlar.

Durumlar değiştikçe tutumların da değişmesinin —işin içine kişisel çıkar hesapları girmedikçe— normal ve gerekli olduğunu belirtmekten başka söyleyecek sözüm yok buna. (Daha doğrusu, çok sözüm var da, şimdi yeri ve sırası değil.)

Yalnız, konuyla ilişkisi belirsiz bir sürü tepkiler geliyor aklıma.

Örneğin, «Bir deli bir kuyuya bir taş atmış...» diye başlayan atasözümüz.

Bir de vaktiyle duyduğum bir hikâyeciği hatırlıyorum nedense.

Efendim, serçenin biri tipiye yakalanmış. Kanatları donmuş, uçamıyormuş. Gözleri donmuş, göremiyormuş. Gagası donmuş, açamıyormuş.

«Eyvah, elden gidiyorum» diye düşünüp dururken oradan geçen bir inek üstüne pislemiş. Taze tezeğin sıcaklığı içinde her tarafı ısınıp açılınca serçe önce rahatlamış, sonra durumu farkedip ineğin arkasından öfkeyle ötmüş:

— Terbiyesiz inek! Üstümü başımı pislemeye utanmıyor musun?

Bu sefer onun sesini duyan aç bir kedi üstüne atlayıp serçeyi yutuvermiş...

Galiba kıssacıktan çıkarılacak iki hissecik de vardı:

1. Sırasında ineğe bile muhtaç olunur.

2. Gırtlağına kadar pisliğe gömülmüşken sesini çıkarma!

Şu ara bunları neden hatırladım, niçin kayda geçirdim. bilmiyorum. Koyuverin aklınızın bir kenarına.

Dilemem ama, bakarsınız günün birinde yararlı olur.

Refik ERDURAN

AHMET RASİM

ALAMANYA KRALI

SİYASET denilen bu yalan dolan oyunu da amma allâk hercai bir şeymiş. İşte eski Alman İmparatoru (Giyyom) bir zamanlar çat burada, çat şurada gezip tozmaya başladıydı. Tabiatiyle o zamanların en kuvvetli bir hükümdarı olmak dolayısiyle «Bize de uğramaz mısınız?» gibi kırılıp dökülmelerle onun ziyaretini isteyenler de eksik olmazdı.

Günün birinde onun İstanbul ufuklarını da şereflendireceği duyuldu. Yalnız Abdülhamit bir şart koşmuştu: Gelsin buyursun, çok memnun oluruz; fakat bu ziyareti benim iade etmemi lütfen istemesin... Eee Abdülhamit bu, Yıldız Sarayından bile pek çıktığı yokken kalkıp bir de Alamanyalara kadar nasıl olur da giderdi?

Aradan bir müddet geçtikten sonra İstanbul şehri hazırlanmaya başladı. «Yıldız»da ne oluyor, ne olmuyor, bizce malûm olmamakla beraber belediyenin, eski duvarları yıkarak yeni yollar açması, boş arsaların önlerine çuvallar ve tahtalardan perdeler gerdirmesi, Ayasofya'nın tramvay caddesindeki bir karışlık yere çeşme yapması, Sultanahmet'teki eski Millet Bahçesi'nin tahta parmaklıklarını tamir ettirip boyatması... bu ziyaretin yaklaşmakta olduğunu ilân ediyordu.

Nihayet bir sabah gazeteler geleceği günü, varış saatine kadar bildirdiler. (Kayser) ünvanı henüz moda olmamıştı. Herkes (imparator) diyor; eski kafada, dediğinden dönmez, fazla öğrenmek istemez, son derece saf, ihtiyar bir kadın olan halam ise, kendisine her uğrayışımda:

— Alaman kralı geliyormuş... Annene söyle de gelsin. Hem çok göreceğim geldi, hem de onun geliş alayını seyrederiz.

Diyordu. Vaziyeti anneme açtım. Bir gün evvel Azapkapısı'ndan rahmetli Muhsin'in, benzetecek başka bir şey bulamadığı için:

— Her ne zaman görsem hatırıma iki katlı ekmek kadayıfı gelir...

Dediği iki katlı mâhut tramvaylardan birine binerek Beşiktaş'a gittik. Ben ertesi sabah şafakla kalktım, yola düzüldüm. Çünkü Andelip, Müstecabizade, Mehmet Celâl gibi dostlarla buluşup sandal tutacak, merasimi denizden takip edecektik. Babıâli Caddesine geldim ki üçü de zom olmuşlar. Andelip durmadan:

— Gidelim!... diyor.

Müstecabizade ise:

— Biraz kestirelim de sonra gideriz... diye ısrar ediyordu.

Rahmetli Celâl de «imparatorun gelişine tarih düşüreceğim» diye kaşını gözünü oynatarak, kafasını yorarak ebcet hesabı yapmaya dalmış. Fakat bütün çabalamasına rağmen:

«Geldi Almanya...»

Diye başladığı mısraın sonunu bir türlü getiremiyor, bana:

— Yahu,, şu «Almanya» dan sonra bir kelime bul... yollu rica ediyordu.

Gerçekten de «Almanya imparatoru» dese vezin bozuluyordu. Düşünüp dururken halamın sözleri imdadıma yetişti:

«Geldi Almanya kralı padişahın pâyına»

deyip işin içinden çıktık.

Bir saat sonra dördümüz de bir Laz takasına binerek (Hohenzolern) yatının yönelmek üzere olduğu Dolmabahçe Sarayının önünde bulunuyorduk. Polis, hafiye sandalları rezil rüsvay olmuşlardı. Hiç kimse:

— Yasaktır!...

— Çekil!...

gibi tehditleri dinlemiyor, aksine halk onların sandallarını itip rıhtıma daha fazla yaklaşıyordu. Biz bile o kadar yaklaşmıştık ki büyük üniformasını giyinmiş olarak duran rahmetli padişah ile aramızda ancak üç sandal boyu mesafe kalmıştı.

Tam o sırada koşarcasına yönelerek imparatoriçeyi elinden tutup da rıhtıma çıkarınca bir şakırtıdır gitti.

— Yaşa!...

diye bağıran kim?...

— Al senin olsun!...

diye yırtılan kim?...

Böylece denizdeki karşılama töreninin bitmesinden sonra oradan ayrıldık. Akşamı yine halama gittim. Baktım ki kadıncağız başına «kaşbastı» koymuş; kahveli limon dilimleri gibi görünüyordu.

— Halacağım ne oldun?

diye sorana kadar annem atıldı:

— Ne olacak? Rezil olduk...

— Hayrola?...

— Bizim kadınlar zaten nereye giderler de rezil olmazlar?...

Bu defa halam sözü aldı:

— Sen sabahleyin gittikten sonra biz de «Şimdi tenha olur, yer buluruz» diye gidip (Şeyh Şâzeli) dergâhının yanında durduk. Gittikçe kalabalık bastı. Dolduk-ça doldu. Sıkıştıkça sıkıştık. Annen: «Kalk gidelim, şeytan görsün yüzlerini» der; ben: «Çoğu gitti, azı kaldı, sabret biraz» derim. Derken karşıdan padişah efendimizin arabası sökün etti. Gözlerimi kaldırdım, bir de bakayım ki o da bana bakıyor. Gerçek mi görüyorum diye bir daha baktım. Âdeta dimdik bana bakıyor. Her tarafımdan soğuk soğuk terler akmaya başladı. Kör olası arabacı da atları sürmüyor, inadına yavaş gidiyor, o da benden gözlerini ayırmıyor. Doğrusu fena halde korktum. Yüreğim par par vuruyordu. Annen:

— Ne oluyorsun? dedi.

Dedim ki:

— Görmüyor musun? Hiddetle bana bakıyor!...

Bu sefer annem halamın sözünü kesti:

— Bizim hizamızdan öyle hiddetle bakıyordu ki... Ben bile şaşaladım. Tam o aralık arka taraftan çat çut... diye bir şeyler işittim. Bir de başımı çevireyim ki iki kadın şemsiye şemsiyeye gelmemişler mi?...

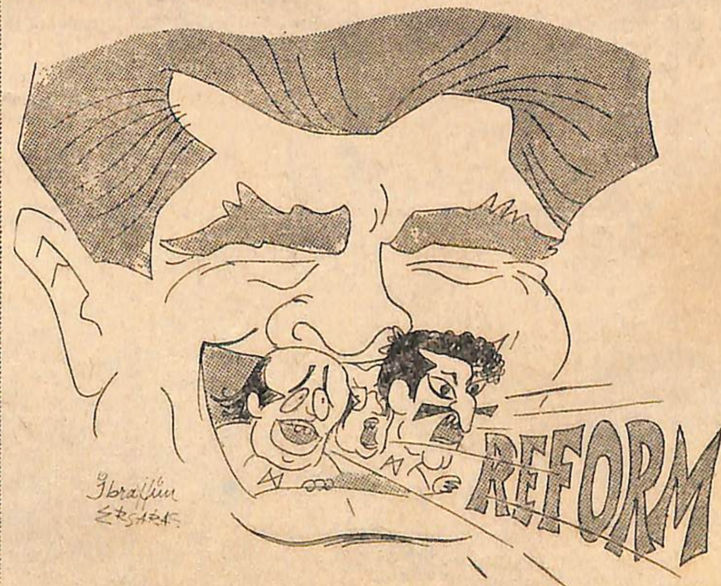
Bu sefer de halam annemin sözünü kesti:

— Meğer efendimiz onlara bakarmış... Ben bilir miyim? Bütün sinirlerim boşandı, başıma bir ağrı yapıştı. İçimden: «Al sana padişah alayı, Alamanya kralı alayı... Bunlar senin nene lâzım? Elin kralı, karısı gelecekmiş diye... Yıllarca adam yüzüne hasret mi idin be karı? Bâri görülecek de bir şey olsalar. Her gün sokaklarda gördüğümüz bir kokona ile demir şapkalı bir herif... Alay görmekse, padişah her cuma namaza giderken kapımızın önünden geçiyor...

Bütün bunları dedim ama, bu hale geldikten sonra.

Hey gidi günler hey... Şimdi ne o padişah kaldı, ne de «demir şapkalı bir herif» olan Alamanya kralı!...

— Melen, bir Yunan gazetesine verdiği demeçte, «Reformların gerekliliği fikrinde birliğiz» dedi. —

AĞIZ BİRLİĞİ!

SULU İFTAR

İFTAR sofrasına oturmuşlar, top da «bum!...» demiş. Çatalını zeytin tabağına uzatanlardan biri hedefi şaşırmış, çatalın ucuyla, tepsinin etrafına biribirinden aralıklarla dizili küçük çorba kâselerinden birini dürtünce devirivermiş. Suyu derhal eğik yeri geçerek doğruca yandaki misafirin dizkapağına akmış. Adamcağız kâsenin devrildiğinden habersiz olduğu için birdenbire dizini yakan şeyin ne olduğunu anlamamış:

— Aman dizim yanıyor!...

Diye yerinden fırlamış. Can havliyle örtüyü de beraber çekmiş. Öteki kâseler de birer ikişer devrilerek sofranın etrafı, bahçe şelâlelerinin kenarına dönmüş...

İftar sahibi bir taraftan hizmetçisine en kısa zamanda sofranın yeniden tanzimini emreder, diğer taraftan da:

— Şimdi bu ne oldu?

Deyip ovunurmuş. Dâvetlilerden biri havlu ile üstünü başını sile sile:

— Ne olacak, sulu iftar oldu... demiş.

Hikâye böyle ama, kalenderlikte «Sulu iftar» diye buna denilmez.

Bu çeşit «sulu iftar» içkinin çok şiddetle, hele ramazanlarda, yasak olduğu devirlerde, biribirini yakından tanıyan ve biribirine büyük itimadı bulunan rintler arasında yapılır, bir çeşit içkili iftardı.

Böyle iftarlardan birinde bulunmuş olan bir zat anlatırdı:

«— Beş on ahbaptık. Ramazanın da onsekizi idi. Onsekiz günlük bir pehrizden sonra âlâ peynir, birinci maltız sardalyası, nefis havyar, leziz balık yumurtası, evden yapılma dumanı üstünde işkembe tuzlaması, hususî ev turşusu gibi mezelere karşı ince, zarif kadehlere dolan Erdek düzünün şaşaasına dayanamadık. Birer tane çektik. Yağ gibi indi. Midenin hasreti derhal neşelere bürünerek birer tane daha çektirdi.

Ardarda iki kadeh, üçüncünün de geleceğine alâmettir... Birer tane daha... Ooohh, sardı!...

— Yahu sadece ramazanda değil de âdi günlerde de böyle onbeş günde bir içsek ne âlâ olacak!...

— Rica ederim Canip bey: Uşşaktan bir gazel...

— (Meyhane) yi hep beraber okuyalım.

— Bütün dostların, kardeşlerin şerefine...

— Vallahi birader şu senin hüsnütabiatine de diyecek yok hani!...

....

Derken çakmışız!...

Bir aralık kendime geldim ki şarıltılı bir yerdeyim. Neresi olsa beğenirsiniz? (Kırkçeşme) deki çeşmelerden birinin önünde. Musluk açık; ben karşısında kıçüstü taşlara oturmuş sızmışım... Doğruldum. Üstüm başım, potinlerim sırılsıklam... Kafam çatır çatır çatlar... Davul önde, ben paçalarımdan sular akarak ardında... Hem de nasıl? Fessiz, bastonsuz... Neden mi, nasıl mı? Orasını hiç sormayın. Ömrümde böyle bir kılıkta evime gittiğimi hatırlamıyorum.

SANDIK CİNAYETİ!

Hastanelerde susuzluk yüzünden ameliyat yapılamıyor. — Gazeteler —

— Çişşş!..

PAZARTESİ :

Gene öyle olacak

«Trafik sorunu» dendi mi, hemen iki tedbir gelir aklımıza: Kavşaklara trafik ışıkları dikmek, geçitlere beyaz çizgiler çekmek.

Gene öyle oldu. Ne var ki bu kez bazı yeniliklerle takviye ettiler alıştığımız sistemi.

«Elektronik gözler sayesinde tıkanıklıktan eser kalmayacak» dediler, her adım başı bir kümelenmeyle karşılaşıyorsunuz.

«Bu sistemin adı: Yeşil akımdır. 50 kilometre hızla gidildiği takdirde kırmızı ışığa rastlanmayacaktır» dediler, her kavşakta kırmızıya takılıyorsunuz.

«Bundan sonra pek kaza olmayacaktır» dediler, bir kaç yüz metrede bir kazaya tanık oluyorsunuz.

«Acaba şimdi ne söylüyorlar?» düşüncesiyle yetkililere kulak veriyorsunuz, aynı sözleri tekrarlayıp duruyorlar:

«Tıkanıklıktan eser kalmayacak.»

«Yeşil akımda kırmızı ışığa rastlanmayacak.»

«Kaza olmayacak.»

Bir tahmin de bizden:

Bu gidişle yakında elektronik gözün de hiçbir önemi kalmayacak!

Ve sonra başlayacağız yeniden trafik sorununa çareler aramaya!

SALI :

Parmak hesabı

İstanbulluların geçen yıl yedikleri açıklanmış.

Zahmet etmişler doğrusu. Şöyle bir tahmin hesabıyla neler yediğimizi biz bile çıkarabilirdik.

Yediğimizin aşağı yukarı yüzde onu somun, yüzde üçü azık; yüzde seksenyedisi kazık!

ÇARŞAMBA :

Bilmiyoruz ama

İstanbul'a gelen Demirel, AP'lilerle yaptığı sohbet toplantısında şöyle buyurmuş: «Ne iktidarız, ne muhalefetiz. Ama bir fonksiyonumuz var.»

Hep öyle değil miyiz?

Ne gereğince doyuyoruz, ne insan gibi yaşıyoruz. Ama dünyaya bir şeyler yapmak için geldik zaar.

PERŞEMBE :

Umumî arzu

Demirci'de linç edilmekten güçlükle kurtarılan üç öğretmenin saçları, umumî arzu üzerine halkın gözü önünde kesilmiş.

MGP. gecesine katılan Adalet Bakanı, umumî arzu üzerine zeybek oynamış.

Bir de Yeşildirek kalecisinin bir maçta 20 golü nasıl yediğini düşünüp duruyoruz.

Nasıl yemezler? Bir kere boş bulunup deplâsmana çıkmış takım. Umumî arzu kaç gol istediğini söylesin de, erkeksen yeme bakalım!

Hemen oracıkta hesabını görüverirler adamın.

CUMA :

Müjde

Telefon Başmüdürlüğünde çalışan işçiler grev kararı almışlar.

Oh, gözün aydın İstanbullu vatandaş.

Sanırız bundan böyle haberleşme sıkıntısı çekmezsin. Numarayı çevirmenle aradığın yeri bulursun. Alıcıyı kaldırmanla özlediklerinin sesine kavuşursun.

İnsan kalabalığı çekilince aradan, eser kalır mı hat tıkanıklığından?

CUMARTESİ :

Öldükten sonra...

Londralı tıp uzmanlarının başlattıkları bir deney vardı hani? Günümüzde tedavisi mümkün olmayan hastaları dondurup, tedavisi mümkün olduğu zaman yeniden dünyaya döndüreceklerdi.

Buzluktaki 31 kişinin 12'sini yeniden diriltmişler işte. Her dirilen de önce ölümü anlatmış.

Değer mi?

İnsanlığın dramı anlatmakla biter mi?

Kimi ölüyken dirilir; kimi yaşadığı halde ölmüş değeri verilir!

PAZAR :

Kısmet

İki yıl öncesinin konuşmalarını hatırlayınız.

Demirel nerede bir demeç verse, «Yatırım için yeni kaynaklar bulmalıyız» diyerek parasızlığımızı ilân ederdi.

Şimdi gene konuşuyor: «Bankalardaki 58 milyarı harcayacak yer bulmalıyız.»

Paramız olsa da, olmasa da eksikliğini duyduğumuz bir şey var demek.

Ya, yatırım alanı oluyor, kaynaklar kuruyor; ya kaynak oluyor yer bulunmuyor.

Yeri de bir bulsak, o 58 milyarı deve yapmamız kaç gün sürer?

Vedat SAYGEL

Gururlu Adam Kime Derler?

YALÇIN KAYA

— Madem gururdan söz açıldı, izin verirseniz kendi görüşümü söyleyeyim: Efendim, gurur öyle nazlı bir kuştur ki, sahibi daima onun üstüne titremek zorundadır. Bu yüzden gururlu adam çekingendir, korkaktır. Hattâ kuruntuludur. Kendisine en ufak bir söz gelecek diye aklı çıkar. Bunu önlemek için de uyku ve istirahatinden fedakârlık edip işlerini mükemmel olarak yapar. Böylece âmirlerine azarlama imkânı bırakmaz. Benim âcizane görüşüm bu. Bilmem, belki yanılıyorumdur.

— Estağfurullah, katiyen.

— Çok isabet buyurdun, kardeş.

— Bravo!

....

— Seyfi beye bütün kalbimle katılıyorum. İki kere iki, dört. Bu böyle... Gurur, gerçekten itina görmesi gereken bir şeydir ve her türlü saldırıdan korunmalıdır. Saldırıdan korunmanın tek yolu da saldırıya geçmektir. Gururlu adamı bir cengâvere benzetebiliriz. Parmağını uzatana yumruk indirmesini bilen bir cengâvere... Yâni biri sana çatmaya mı niyetlendi, derhal, ama derhal onu haşlayıp yerine oturtacaksın.

— Çok doğru.

— Bravo!

....

— Hulûsi beyciğim, tebrik ederim. Bu kadar özlü anlatılabilir... Gelelim bahsimize... Gururlu musun? Gururlusun. İyi. Gururunla daha uzun yıllar birlikte yaşamak istiyor musun? İstiyorsun. O da iyi... Fakaat bu yolda ne yapılacağını bilmiyorsan, o kötü... Gururlu adam ne ürkektir, ne de atak... Sadece serinkanlıdır. Her şeyi enine boyuna hesaplar. Hareket tarzını gururunun yararına göre ayarlar. Nereden ne şey gelir, nere...

— Bravo! Bir tek kelime daha söyleme.

— Alkış beyler, alkış.

....

— Sen ne hatipmişsin yahu Ulvi! Yâni ne diyeceğimi şaşırdım... Evet, arkadaşlar, gurur çok anasının gözü bir şeydir. Sahip olsan bir dert, sahip olmasan bir dert. Benden önce konuşan dostlar, durumu çok güzel tahlil ettiler. Buyrulduğu gibi, gurura sahip olmak kadar, kanat germek de önemli. Yine arkadaşların buyurdukları gibi, meseleleri nezaket kalkanı ile karşılamak en çıkar yoldur. Gururlu adam nâzik olmalıdır ki, karşısındakine eşeklik etme fırsatı vermesin... Bir şeyi tenkid mi edeceksin, katiyen tenkidçi görünme. Öv, sadece öv. Fakat meselenin yalnız iyi yanlarını ele al. Ötesini es geç. Karşısındaki insan, o zaman işin kötü çıktığını anlar. Anlar ama, kızamaz. Çünkü sen fena bir şey söylememişsindir... Aynı metod sana karşı kullanılırsa, «Takdir ettiğinize sevindim.» deyip konuyu kapat.

— Breh breh breh!

— Söze bak, söze.

....

— Nuri beyle ve diğer arkadaşlarla tamamen aynı fikirdeyim. Gururlu adam, sırasında korkak, sırasında saldırgan, sırasında serinkanlı ve sırasında da nâzik olmak zorundadır. Kısacası pişkin olmak zorundadır. Ne denirse, kulağının birinden girip öbüründen çıkacaktır. Aksi takdirde küfür veya sopa yeme ihtimali vardır. O zaman gururu ne olur?...

— Tam hayat felsefesi. Yaşa Ruhi bey!

— Bu budur işte.

....

— Ruhi beyden sonra konuşmak ne talihsizlik. İki kelimeyle bir roman yazıverdi... Beyler, gururlu adam cemiyet insanıdır. Topluluklara katılmaktan zevk duyar. Onun sözlüğünde «inzivaya çekilmek» diye bir şey yoktur. Çünkü gururunu gösterebilmek için seyirciye ihtiyacı vardır.

— Hay dilin dert görmesin!

— Pes vallah!

....

— İlâhi Şevki'ciğim, çok yaşa e mi?!. Seninle anlaşamadığımız birçok konular olabilir ama, bu konuda tam mânasiyle hemfikiriz. Gurur, gurur olalı daima kırılıp incinmekten ürkmüştür. İnsan, tekken, kendisiyle çatışmakla yetinen bir delidir. Ama insanlar ikileşti mi, bunlar hem kendi kendileriyle, hem de biribirleriyle çatışacaklardır. Yâni çifte kavga... İnsan kendisinden kaçamaz ama, başkalarından pekâlâ kaçabilir. Kaçtığı derecede de kavganın sayısı azalmış olur. Gururlu adam bunu bildiği için insanlara niç sokulmaz. Sokak ve salonları dolduran delilerle çatışmaya niyeti yoktur.

— Tamam.

— Aşkolsun, iyi söyledin.

....

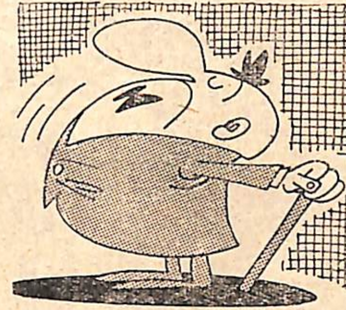
— Tebrikler, Sabri bey, tebrikler... Aynı görüşte olduğumu belirtmekten sevinç duyacağım. Gururlu adam, çatışma sonunda incinecek olan gururunu düşündüğünden rastgele her kalabalığa dalmaz. Kafa dengi arar. Böylelerinin bulunmadığı yerde o da yoktur. Yalnızlıktan ne kadar nefret ederse, patavatsız topluluklardan da o kadar nefret eder.

— Yaşa!

— Bu bu işte.

....

— Nezihi ağbimiz yine döktürdü. Hep aynı fikirdeyiz: Gurur, bâkir kalmalıdır. Bunun sağlanmasında

bazı tedbirlerin gerekli olduğu inkâr edilemez. Başkalarından kaçırdığı gururunu kendi eliyle sakatlayan insanların varlığı da inkâr edilemez. Onun için her iki tehlikeye karşı birden tedbir alınmalıdır. Hem topluluğa, hem de öz benliğe karşı... Bu sadece «an» ları iyi değerlendirmekle gerçekleşir. Benliğinden başkalarına veya başkalarından benliğine kaçacağın zamanı iyi bileceksin.

— Aslan!

— Bravo!

....

— Basri beyin hakkı var. Gururlu adam, bir kaç haddini bilmez yüzünden topluluğa küsmez. Hattâ aslında kalabalık yerlere böyle heriflere rastlamak için sokulur. Tahrik etsinler diye bekler. Üstelik tahrik etsinler diye tahrik eder. Bu suretle onlara ağızlarının payını verme fırsatını bulmuş olur. Kazandığı zaferle gururlanır.

— Bravo bey!

— Bravo! Yaz, duvara as.

....

— Öpeyim Apti'ciğim... Kardeşim benim... Yahu bugün size ne oldu böyle? Hepiniz hatip kesildiniz. Bir de ben deneyeyim, ha? Belki sizlerden bulaşmıştır. Hah hah ha!... Arkadaşlar, baştan beri... Hah hah hah ha!... Güldürmeyin Allasen!... Yok, ne yapsanız gülmem art... Hah hah hah ha hah ha!... Ciddi olalım lütfen!... Beyler, dostlarımızın her sözü bir gerçeği ifade ediyor. Gurura hayvanlarda da rastlanır. Horozun, güvercinin, erkek aslanın ve tavus kuşunun kasılmaları, gözümüzden kaçmamıştır. Bu nedir?... Bu sekstir, arkadaşlar. Seks bakımından kendine güvenmenin gururudur. Onun için gururlu adam yalnız kadının bol olduğu toplantılara katılır. Ya da ancak kadından bahsedilen toplantılara... Elde etmek istediği dişi de, hiç kimseye yüz vermeyen biri olmalıdır. Gözü ağaçtaki en yüksek, en erişilmez meyvededir. Onu er veya geç muhakkak devşirecektir.

— Bey, bal mı yedin, nedir?

— Doğru, çok doğru.

....

— Bir de söze sıkılarak başlamaz mı haspam?!. Bu, ne konuşmadır, Hilmi bey. Ağzından suratımıza sıçrayanlar, inciydi, inci. Bütün dediklerinde yüzde yüz seninle beraberim. Sanki sen ağzını açıp kapıyordun da, konuşan bendim!... Seksin; insanın gurur yapısındaki rolünü didik didik ettin. Gururlu adam için aşkta başarı çok önemlidir. Bu yüzden de yiyemiyeceği naneyi koklamaya kalkmaz. Terslensin de gururu iki paralık mı olsun?!.

— Doğru söze ne denir?

— Doğru denir bey, doğru denir.

....

— Selâmi beyin hakkı var. Aşkta yaya kalanı Hacı Recep'in mirası bile paklamaz. Ondan, gururlu adamın aşkla ilgisi yoktur. Karşı cins, onun için çocuk tulumudur, ev, cilve ve ağlama işlerinden anlayan insandır, o kadar. Evlenirse, alacağı kadın «sevgili» değil, «ortak» olacaktır. Elbirliğiyle mutfağın bacasını tüttürecekler, çocuk yapıp torun bekleyeceklerdir.

— Gördün mü?... Esans gibi. İki kelimede tamam.

— Çok doğru vallahi.

....

— Yaşşa Hanefi!... Üç fırçada paçavramızı çıkardın. Usta ressammışsın... Her zaman her yerde «Aşkla gurur bağdaşmaz» diye yaveler yumurtlanmıştır, yumurtlanır. Aslında gurursuz aşk olmaz. Sevgiliyi sarışta, bayrağı burca dikmenin övüntüsü bulunur. Öyleyse ne yapıp yapıp kaleye tırmanmalıdır. Ama yalvararak, ama emrederek, ama tehdit savurarak...

— Harbi, arkadaş. Böyle yahu bu.

— Tik tak tuk. Makine gibi.

....

— Aslan Remzi'ciğim. Söylediğin gibi, bayrak ne pahasına olursa olsun burca dikilmelidir. Gururunu düşünüyorsan, kafayı kullanacaksın. Aşk neymiş, aşk?!. Gururlu adam gerçekçidir... Sadece paraya vurulur. Her şeyin ancak onunla elde edileceğini bilir. Fakat borçla işi yoktur. Ne alır, ne verir.

— Bravo!

— Doğru. Ne al, ne ver.

....

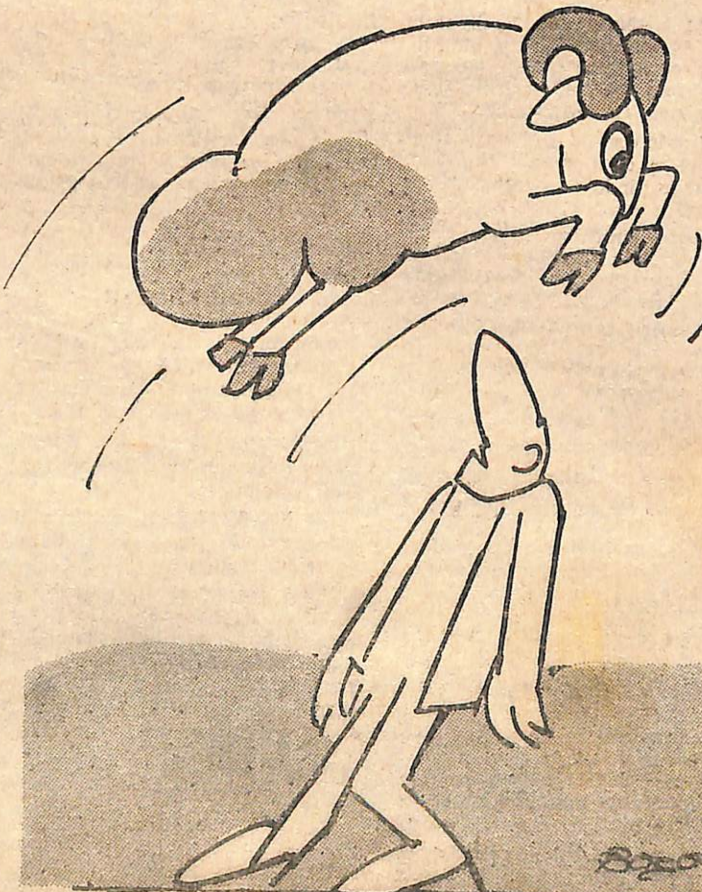
— Fikri bey, tebrik ederim. Para dedin ya tam üstüne bastın. Aşkın sökmeyeceği yaş olur ama, paranın sökmeyeceği yaş olmaz. O, yirminci yüzyılın tanrısıdır. Gururlu adam, maddi imkânlardan yararlanabilen insandır. Borç almasına alır ama, zamanında da öder. Kendisine söz getirtmez.

— Doğru. Hangimiz yapmıyoruz.

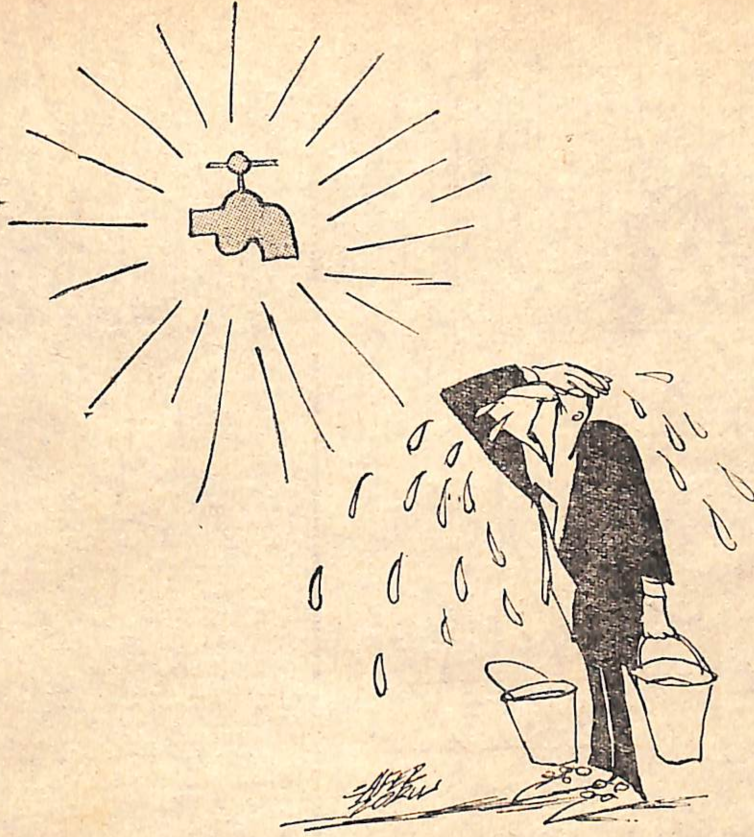
— Sen çok yaşa, bey.

....

— Ferdi kardeşim, olmaz vallahi, sözümü ağzımdan aldın!... Gururlu adam elbette borç alır. İnsan, bundan dolayı küçülmez. Sonra kendisi, günlük meselelerin o kadar üstündedir ki, borcunu ödemeyince de

Narh kalkınca et fiyatları fırladı!

«Susuz yaz!»

— Ecevit, «Ortanın solu tutmuş, kök salmıştır» dedi. —

küçülmez. Her şeylere zirveden bakan insandır o.

— Ama ne!

— Para dediğin ne ki? Köpeğe atsan yemez.

....

— Sabri bey dobra dobra konuştu. Evet, gururlu adam her şeylerin üstündedir. Meselâ dedikodudan nefret eder. Onun yanında biri çekiştirilecek oldu mu, derhal bozar. «Herkes kendi kusuruyla uğraşsın» der.

— Daha ne desin? Öküz mü desin?

— O kadar yahu.

....

— Hulki, iyi dedin. Dedikodu öyle bir âfettir ki, her gün milyonlarca insanı kemirir. Fakat aynı zamanda hava gibi, su gibi gerekli bir şeydir. Zira ruhumuzu tedavi eden yönü de vardır. Başkasını çekiştiren insanın kendisini rahatlamış hissetmesi bundandır. Onun için dedikoduya savaş ilân etmek saçmadır. Üstelik «Ben dedikodudan hoşlanmam» demek de bir dedikodudur. Yâni öbür insanları kötülemektir. Gururlu adam, dedikoduya bayılır. (Başkalarının kusurlarını dökmek, kendi üstünlüğünü belirtmektir.) Yalnız lâf götürmeyi sevmez. Bunun birçok büyük dostlukları yıkacağını bilir. Hangimiz, en sevdiğimizin bir hatâsını başkalarına söylememişizdir. Bu, onu sevmediğimizi göstermez. Ama biri lâf götürürse iş değişir. Dostumuzun yanlış anlamasiyle her şey bir anda yıkılır.

— Oğlum, sen ermiş misin, bilgin misin?

— Breh breh breh!

....

— Fehmi'ciğim, esaslıydın yâni .. Seninle aynı fikirdeyim. Gururlu adamın dedikoducudan korkmasına sebep yok ki. Her devirde herkes hakkında bir şey bulunup söylenmiştir. Bunları söyleyenler, çoğunlukla korunduğu veya gizli tutulduğu için de, dedikodu ezelden beri yapılagelmiştir. Gururlu adam buna karşıdır. Dedikoduyu çıkaranın kim olduğunu dedikodusu yapılana açıklamayı kendisine görev sayar. Müzevirlik densin veya ne denirse densin, bu yolda devam edecektir. Meseleleri yüze konuşamayan, arkadan konuşmaya hak kazanmamıştır.

— Bravo!

— Aslan!

....

Yalçın KAYA

UŞAK TİPLERİ

— I —

Bir emniyet kemeri gibi sarmış kuşağı,
Midesi tıka basa, hem de dolu kucağı
Ayağını görmeyen bu fırlamış göbeğin
Üzerinde yazılı: Çıkarının uşağı...

— II —

Kesilmesi imkânsız bu değirmenin suyu,
Kasası gibi zengin herifte cinsel duyu
Gönül eğlendirdiği kadın geçer orduyu
Sakın patron sanmayın: Uçkurunun uşağı...

— III —

Aşırı bir titizlik, sinir küpü mübarek,
Azıcık yan bakana kıroşe çıkar direk.
Bu arslanı evinde görün bir de giderek;
Kaplan görmüş kedidir: Karısının uşağı...

— IV —

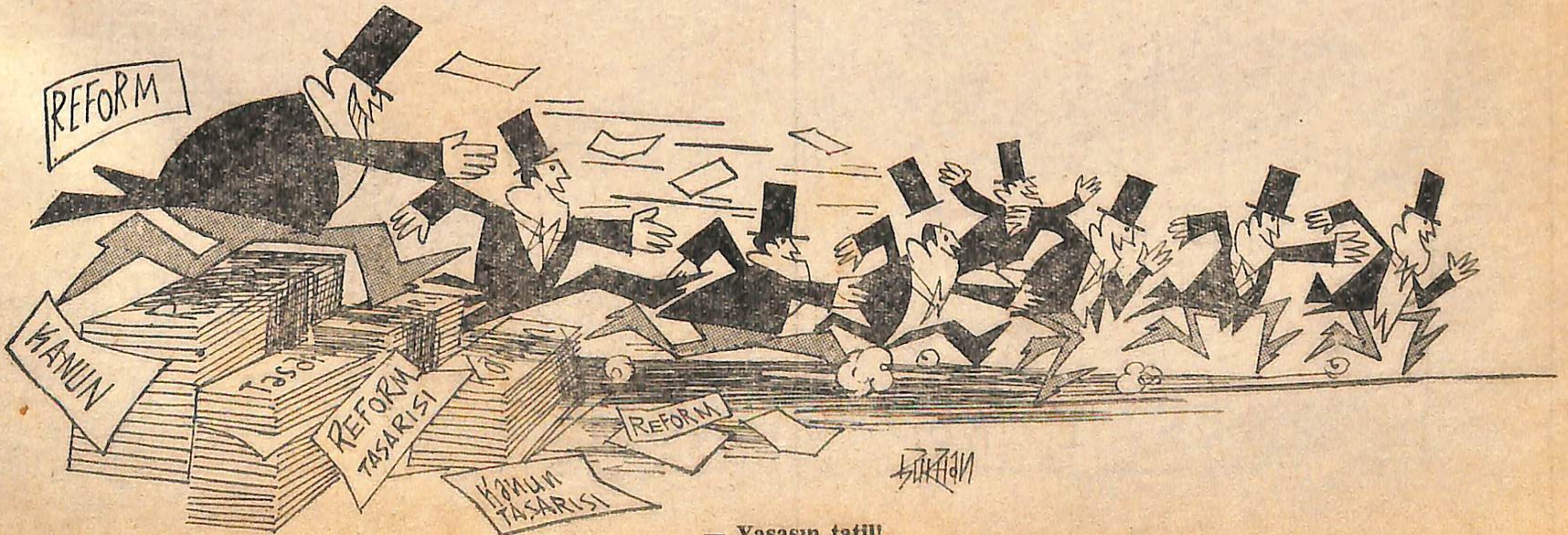
Kazandıkça kazanır, gecesi gündüzü yok,
Gittikçe büyüyor iş; yokuşu çok, düzü yok
Gülmeye zamanı yok, sohbete hiç gözü yok,
Milyonları bekliyor: Parasının uşağı...

— V —

Ard niyetler beyninde kanser tümörü gibi,
Alnına vurmuş kara, odun kömürü gibi,
Herkesi aynı sanar, kendi gözleri gibi
Aydınlıktan gocunur: Yarasanın uşağı...

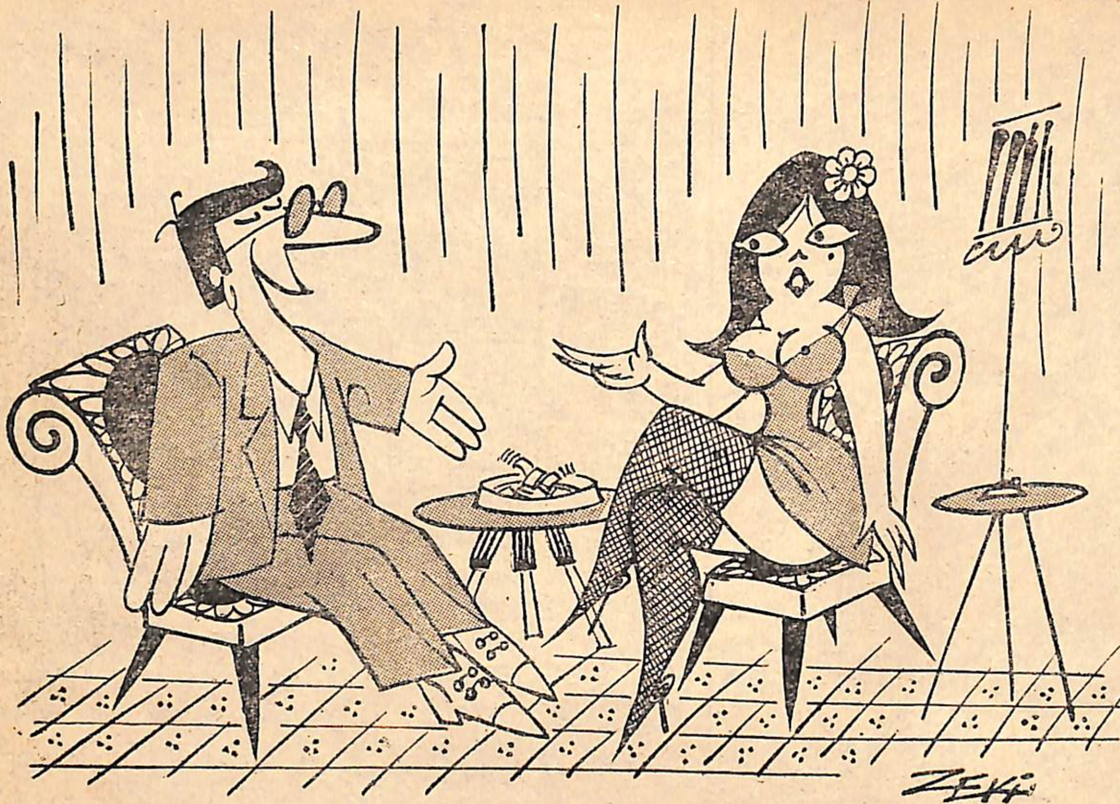
Fikret YILMAZ

— Meclisler tatile giriyor. —

— Yaşasın tatil!..

Bir araştırmaya göre, kızlar erkeklerden daha çok sigara içiyor. — Gazeteler —

— Evet, karşılıklı ikişer sigara içtik ama.. izmaritleri ölçtüm, sen benden daha fazla içiyorsun sevgilim!..

— Sıc

TEKERLEMELİ TAŞLAMALAR

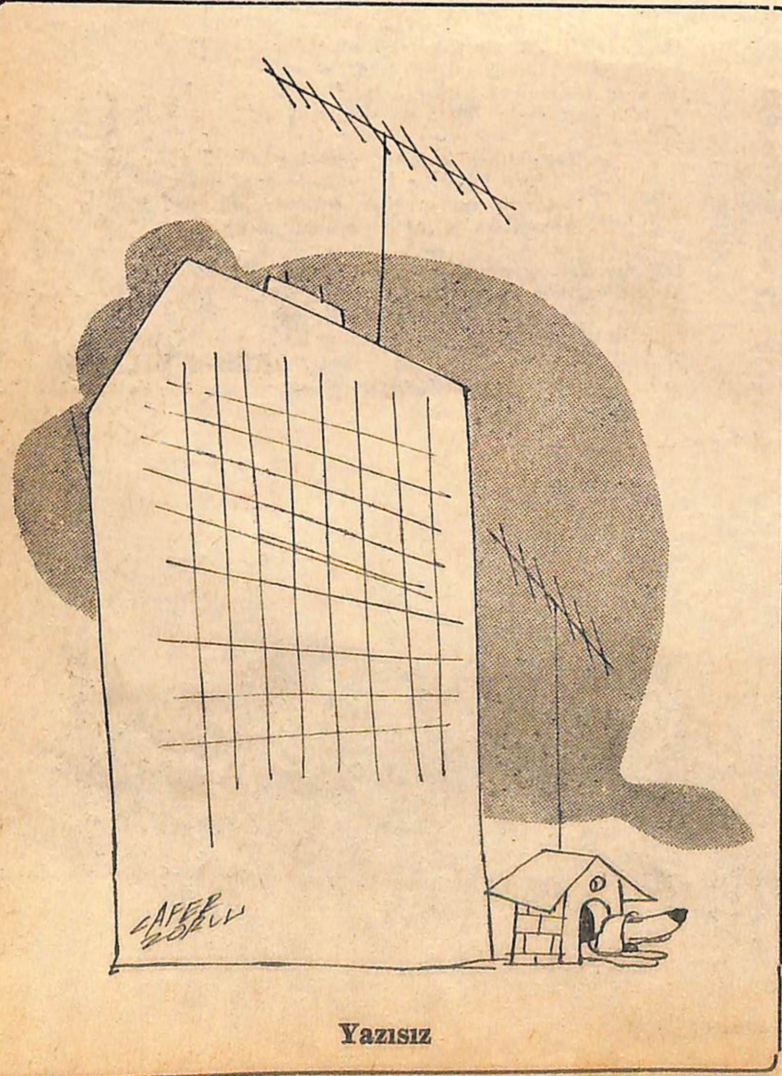
TAKSİT - MAKSİT

Gözüm kaldı bir kumaşta
Bandırma'da
Bir dükkânda.
Bir kumaşa baktım,
Bir keseye...
Ve sonra vazgeçtim.
Çünkü,
Canıma tak etti artık
TAKSİT,
MAKSİT,
VERESİYE...

YEDİLER

Geçen akşam
Bizim fakirhaneye
Misafirler geldiler.
Hep
PARA'dan bahsettiler.
Ah...
Bilseniz içimden
Ne küfürler yediler.

Fuat ERTEKİN

Yazısız

Bir sıcak Temmuz günü sahilde tanıştılar
Bakışlarla karışık çabucak anlaştılar.

Devamlı buluştular, elele tutuştular
İlk öpüştükleri gün heyecandan uçtular.

Sevdiler; deli gibi, seviştiler; çılgınca
İlk kırgınlık belirdi evlilik yaklaşınca.

«Nikâhta keramet var» sözü avuttu çifti
Unutuldu kırgınlık, neşeyle düğün bitti.

Balayı, cicim ayı derken geçti seneler,
İşlemeye başladı karşılıklı çeneler...

Yüzyüze yatıyorken, ilk, yanyana döndüler
Sonra sırt sırta gelip yatağa gömüldüler.

Silindi yüzlerinden o eski gülücükler
Tiksintiye dönüştü salyalı öpücükler.

Mutluluk bir kar gibi eriyip kaybolurken
İkisi de anladı, evlilik olmuş erken.

Pişmanlık duyuyordu erkek de, hem kadın da
Nasıl aldanmışlardı, nişanlılık çağında?

Kadın düşünüyordu: «Henüz onaltısında,
Kimler peşine düşmüş, gezmişti arkasında...

Mühendisten, Doktordan, Subaydan istek vardı
Tutup, bu musibetin yalanına aldandı.

Horul horul uyuyor, kadın kalbini bilmez,
Gövdesi de pek hantal, böyle koca sevilmez.

Mut

Komşunun şırfınt
Benim gibi melek

Suratı her gün a
Eğer evlilik buys

Ömür boyu olmaz
Üzerimdeki giysi

Sosyeteye karışsa
Her gün bir parti

A... vallahi çekiln
Benim gibi bir k

...

Erkek düşünüyor
Nikâh dairesinde

Tanıştıkları zama
Her genç yapardı

Sıcacıktı elleri, sa
Bir ürperti verird

Doğrusu bir mevs
Oysa o, çaktırmad

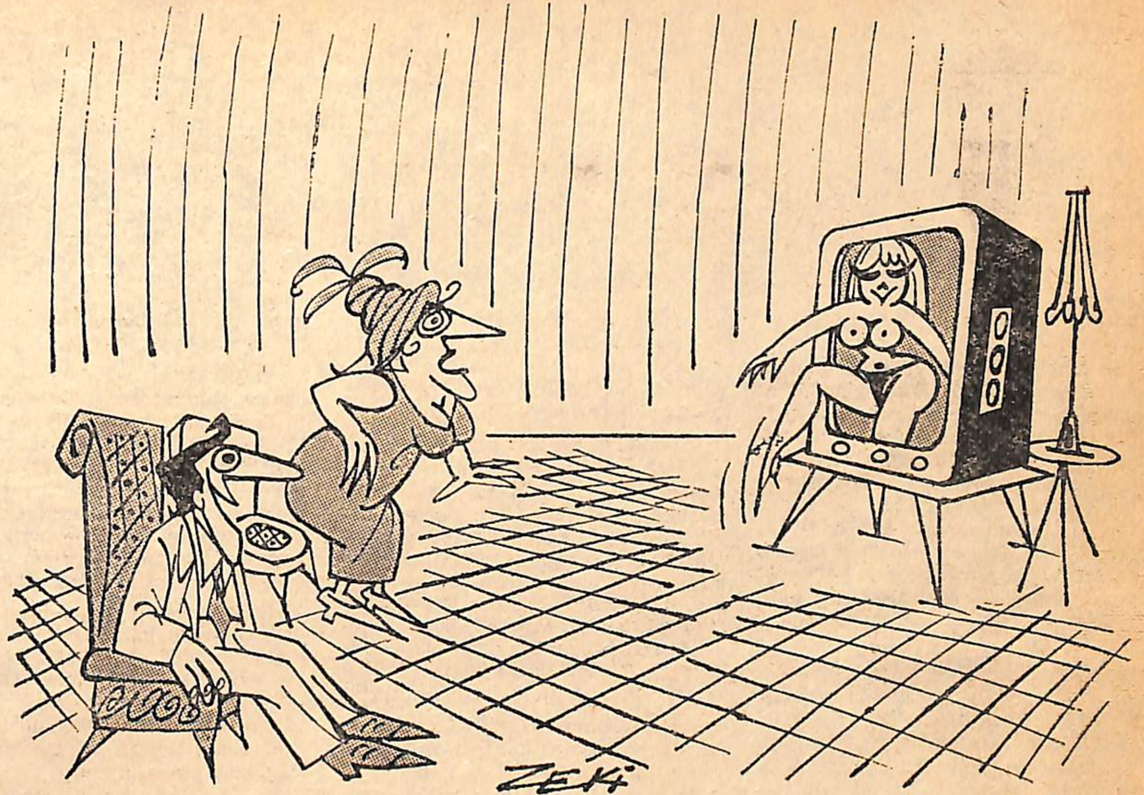
Deliler, halat çekme yarış

— Tabii yenerler.. baksa

...lar artacak. —

— Ne şaşıyorsun karıcığım?!. «Canlı yayın» işte böyle olur!..

...u Aile

... kraliçeler gibi,
... bir eski çağ esiri.

..., sözleri birer kazık
...tüm kadınlara yazık.

..., dargelirlilik yası
...çen yılın modası.

...kumara devam etsem
...rsem, o zaman ne der,
bilmem?

... bu adamla bu ömür,
..., olmalı zengin ve hür...»

....

... «Nasıl olmuştu bu iş?
...Olup bitti— ye geliş.

...kızdan hoşlanmıştı az
...nu; gönül eğlensin biraz.

...rı ve gözleri...
...fısıltılı sözleri.

...ik dalga için değerdi,
... gönlüme bir ağ gerdi.

Meğer uykulu kalbim tam bir aşk körü olmuş
Balayında baktım ki o ince kız kaybolmuş.

İstekleri tükenmez, bir naz ki hiç çekilmez
İş yorgunu, halsizlik, asla halimden bilmez.

İlk patlama bütçenin onayında belirdi,
Henüz ilk yılda bütçe büyük bir açık verdi.

Güzelliğinin sırrı sonra çıktı ortaya,
Pudra, ruj, krem, allık... Gemi vurdu karaya.

Gözlerinin çapağı, bacaklarının kılı,
Hele o düşük çene... Susma bilmez dırdırı.

Dışarda, caddelerde, kadın var; bir içim su
Benimki kadın değil, kadınların tortusu.

Ne giyse yakışmıyor, eller gibi olmuyor,
Bir de tutmuş kendini, bana göre bulmuyor.

Yakışıklı erkeğim, güçlü de sayılırım,
Eğer isterse hemen severek ayrılırım...»

....

Bakmayın bu öyküye ey mutlu yeni çiftler
Böyle gelmiş önceden, bu kervan böyle gider...

Ayrılmadı bu çiftler, ve de ayrılmayacak
Evlilikteki dırdır; tuzdur, biberdir ancak.

Kapayın gözünüzü çirkinliklere n'olur,
Kendi çirkinliğini bilenler mutlu olur...

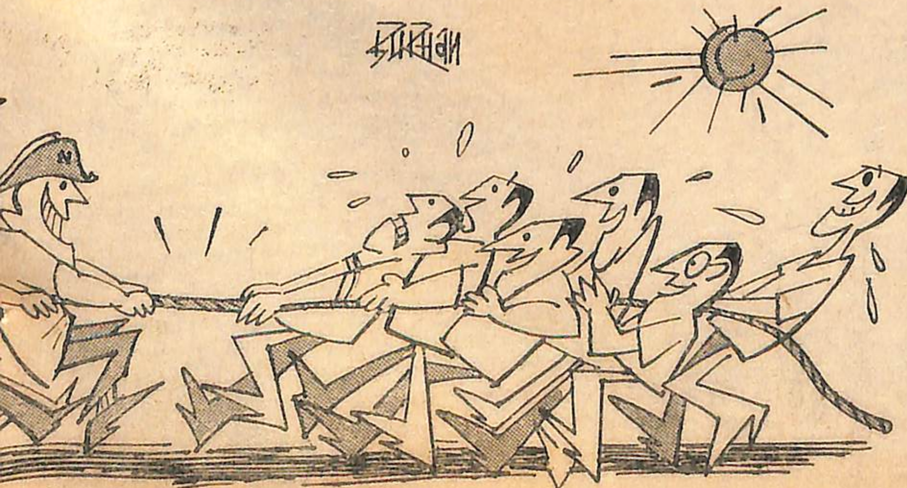
Fikret YILMAZ

SEÇME SÖZLER

- Şarap mahzende, reformlar Mecliste yıllanır. — HALK.
- Vallahi ben çalmadım hâkim bey. — ÇALAR SAAT.
- Alışmadık başta peruk durmaz. — KUAFÖR GÜZİN.
- Her daire resmî değildir. — UÇAN DAİRE.
- Amma da silkeledin be kardeşim, içim dışıma çıktı. — TUZLUK.
- Balık baştan, nefes açlıktan kokar. — MEMUR.
- Hiçbir yerde şubemiz yoktur. — II. ŞUBE.

İsmet ÇELİK

...a akıllıları yendi. — Gazeteler —

...bu kendini ağaç zannediyor!..

— Ne bu naz be! Et'ten narh kaldırıldı diye mi?..

İKİ KADINLA İKİ AY

Nurettin Türker

BİR KAZAZEDENİN NOTLARI :

«**1 HAZİRAN : Bu günlüğü yazmaya adını ve yerini bilmediğim bir a.da'da başlıyorum. Boynumda asılı plâstik torbada sakladığım defterime çok şey borçluyum. Gemimiz sabaha karşı battı. Şu anda, bu adada ben ve tanımadığım iki kadın birlikte bulunuyoruz. Ada dediğim, düz bir kayalık ve alanı bir dekara yaklaşık. Yazmayı kesmek zorundayım. Çünkü, iki kadın yanıma geliyorlar...»**

«2 HAZİRAN : Kadınlar bir anlaşma teklif ettiler. Sözde, bir adaya düşen kadın ve erkeğin yaşantılarına ait çok çirkin şeyler okumuşlar. Benim sessizliğim, uzaktan sinsi sinsi bakışlarım korkutmuş kendilerini. Şayet, kötü bir niyetim varsa, bunu aklımdan silmemi salık veriyorlar. Kabul edersem, bu adadan kurtulma plânlarını birlikte yapacağız ve bazı durumlarda onlar ne derse o olacak. Ne diyebilirim? Kabul dedim.»

«**3 HAZİRAN : Gemi enkazından adaya vuran üç sandık yakaladık. Biri yiyecekle, ikisi de şarap şişeleriyle dolu. Bu büyük bir şans. İçki ve yiyecek... Kurtulma umudumuz arttı. Hemen bir şişe şarabı iç.tim. Kadınlar yudum yudum idare ettiler. Sandıkların kapaklarını güneşten korunmak için paravana biçiminde yanyana getirdik ve üçümüz de rahat birer uyku çektik.»**

«4 HAZİRAN : Kadınların biri sarışın, diğeri esmer. Kıyıdan oldukça uzakta olmamıza rağmen, sarışın olanı köpekbalığı ve diğer tehlikelere karşı geceleri nöbet tutmamızı istedi. Silâhımız yok sanıyordum. Meğer, ağırca bir demir çubuğumuz varmış. Kadınlar silâhı ortaya çıkarttılar. Doğrusu, beni böyle bir tehlikenin beklediğini hiç ummazdım.»

«**5 HAZİRAN : Gece ilk nöbet benim. İki saat yerine dört saat bekledim. Sonra, sarışın hanımı uyandırdım. Köpek balığı görüp görmediğimi sordu. Görmediğimi, korkmamasını söyledim. Kalktı, ben de yerime gidip uzandım.»**

«6 HAZİRAN : İki kadın, biribirleriyle konuşmuyorlar. Neden acaba? Fakat, bana karşı hareketleri çok iyi. Esmer olanı şarabı benim kadar sevip, hakkını veriyor. Sarışın olanı da hep yanımda. Acaba dün gece bir şey mi oldu?»

«**7 HAZİRAN : Kızgın güneşe rağmen kaç gündür üzerlerindeki paçavraları çıkartmayan hanımlar, bugün soyundular. Sözde bir aile gibi olmuşuz ve böyle bir durumda çekingenlik çok gülünç sayılırmış. Vücutları güzel ikisinin de. Sarışının yürüyüşü daha hoş. Esmer olanı bunu sezdi, o da iri göğüslerini sallıyor. Neden bozuştuklarını, dargınlıklarının sebebini hâlâ bilmiyorum.»**

«8 HAZİRAN : Sabah kahvaltısını herkes keyfince yapıyordu. Bugün, şarabı esmer hanım, yiyeceği de sarışın hanım getirdi. Biri sağıma, biri soluma oturdular. Hayretler içerisindeyim. Ne oldu da böylesine teklifsiz hareket etmeye karar verdiler? Sarışın olan, lokmaları ağzıma veriyor; esmer olan da şarabı bir yudum kendisi, bir yudum da bana içirtiyor. Doğrusu çok mutluyum. Onlara güven verdiğim için de gurur duyuyorum.»

«**9 HAZİRAN : İki hanımın ne becerileri varmış da saklıyorlarmış. Gece, esmer hanım iki saat şarkı söyledi. Sesi tatlı, içli. Sarışın hanım da kendi kendine oynayıp durdu. Benim yattığım yerin birkaç metre uzağında oluyor bu gösteriler. Uykusuz kalabileceğimi düşündükleri halde, sanırım korkularından ayrılamıyorlar yanımdan. Eğlenmek, boşalmak da hakları tabiî.»**

«10 HAZİRAN : Esmer hanımın sutyeni kopmuş. Çaresiz kalınca ne yapacak? Ona da alışırız, dedim. İlk saatlerde sıkıldı ama, şimdi alıştı sutyensiz dolaşmaya. Sarışın hanım, sinirli ve bir karış suratlı. Barıştırmak istiyorum, sözü değiştirip ikisi de yanaşmıyorlar.»

«**11 HAZİRAN : Adada ilk kavga... Sarışın hanımın gece külotu çalındı. Suçu bana yükleyeceklerini beklerken, esmer hanıma yüklendi. Esmer hanımın cevabı yakışıksız oldu: Kendisinin sutyensiz dolaştığını kıskanmış da, rekabet olsun diye külotunu denize atmış ve şimdi de suçu ona yüklüyormuş. Saçsaça giriştiler, zor ayırdım.»**

«12 HAZİRAN : Esmer hanım, gece nöbetinde şarabın ölçüsünü kaçırmış, nâralar atıp ikimizi de uyandırdı. Elleri belinde, sarışın hanıma meydan okuyor. Kalktım ve ikisini de yatıştırmak istedim. Ne göreyim? Esmer hanım çırılçıplak. Bu yaptıklarının anlamı nedir? Rekabet diye, işi nereye kadar götürecekler acaba?»

«**13 HAZİRAN : Sarışın hanım da esmer hanıma benzedi, emanet gibi duran sutyeni attı. Böyle iki çıplak kadınla birlikte olmak hem iyi, hem kötü. Ya bir hareketimi yanlış anlayıp da üzerime yürürlerse? Sarışın yanıma gelse, esmer bozuluyor. Esmerle iki lâf etsem, sarışın sinirden titremeye başlıyor. Bir barışsalar, adamıza huzur gelecek...»**

«14 HAZRAN : Sabahtan, iki hanım arasında bazı tartışmalar oldu. Karşı karşıya geçip biribirlerinin her şeyine kusur buldular. Öyle şeyler ki, defterime yazmaya kendim utanıyorum. Hakem olmam için çok zorladılar. Denize atlayıp uzun süre çıkmadım ortaya.»

«**15 HAZİRAN : Çok uzaktan geçen bir geminin dumanlarını gördük. İki kadın, birden çıplak olduklarını hatırlayıp şaşkın hareketler yaptılar. Neden sonra el sallamaya başladık. Fakat, gemiden bizi görmeleri mümkün değildi. Kavga yok artık. Bu kez ters ters bakışlarını üzerime diktiler. Acaba?... Anlaşmayı bozacak, ya da onları çileden çıkartacak bir şey yaptığımı da hatırlamıyorum.»**

«16 HAZİRAN : Ben hastaymışım da haberim yokmuş. İkisi de üzerime titriyorlar. Bir şeyim yok, iyiyim dememe aldıran kim? Sandık tahtaları şahsıma tahsis olundu. Gölge ve bol istirahat... Ayağa kalksam zorla yatırıyorlar. Merak ediyorum; hastalığım nedir? Belki suratımda böyle bir belirti vardır.»

«**17 HAZİRAN : İki hanım barıştı mı, yoksa bana mı öyle geliyor? Tatlı tatlı gülümsüyorlar biribirlerine. Konuştuklarını duymadım henüz. Nasıl bir barış bu? Hastalığımın derecesi artmış, gömleğimi yıkamaları gerekiyormuş. Biri gömleğime, diğeri çamaşırlarıma yapıştı, soyup kendileri gibi çıplak ettiler beni de. Yıkarken bütün çamaşırlarımı sözde balıklar kapmış. Anladım ve hak verdim kendilerine. Onlar çıplakken ben... Bu tuhaf durum ortadan kalktı hiç olmazsa. Bir ara karşıma geçtiler, her yanımı tepeden tırnağa süzdüler ve bir noktama sabit bakışlarla takıldılar. Biri yemeğimi, diğeri şarabımı getirdi. Sanki, yapışık ikizler gibi hareket ediyorlar. Gözleri çok tuhaf... İçimden bir his, büyük bir tehlikenin yaklaşmakta olduğunu söylüyor...»**

«18 HAZİRAN : İyileşip iyileşmediğimi, kendimi nasıl hissettiğimi sordular. Çok iyiyim dedim Sarışın hanım yeni bir teklif getirdi. Bundan sonra ben, gündüzleri nöbetçi sayılacaktım ve yerimde kalacaktım. Geceleri de sırayla yalnız biri nöbet tutacaktı. Esmer hanım, ilk gece nöbetini kendisinin tutması halinde teklifi kabul edebileceğini söyledi. Tartışma uzadı, yine hakem yaptılar beni. Kaçmam mümkün olmayınca, gece yarısına kadar biriniz, gece yarısından sonra da diğeriniz tutarsınız dedim. Şaşırdılar. Gözlerinin içi güldü. Sarışın hanım birden değişiverdi, bana kıyamadığını söyledi. Sanki nöbeti ben tutacakmışım da. En iyisi birer gece, tam nöbet beklemekmiş. Esmer hanım, yazı - tura atalım dedi. Bir çakıl taşı bulduk, bir yanını yonttuk ve havaya fırlattık. Esmer hanımın dediği taraf kazandı, yâni ilk gece nöbeti esmer hanımın. Bu kadar basit bir şey için neden saatlerce uğraştılar bilmem ki?»

«**19 HAZİRAN : Şu satırları yazarken... Titriyorum, aklımı toparlayamıyorum. Gece... Tam yeni uykuya daldığım sırada... Esmer... Bir balina gelip de üzerime abandı. Sarışın hanımın küfürleri, çığlıkları... Adayı, madayı unutuverdim. Şarap kokan, dişi balina.. Esmer hanım değil, esmerim benim...»**

«19 HAZİRAN : (Öğleden sonra) Sarışın hanım başucumda nöbetçi. Esmer hanım yaklaştıkça ayağa fırlayıp kovalıyor. Yarına kadar yaklaşamazmış buraya. Dediklerine göre; ikisi yarım, ben tam gıda alacakmışım. Esmerimin şarkıları, türküleri. Sarışın hiç nedeni yokken ayağa fırlayıp fırlayıp tepiniyor, güneşe hakaretler sallıyor. Nöbetim tam dinlenme halinde geçti...»

«**20 HAZİRAN : Dün geceki dişi balinam sarı idi. Sabaha kadar nöbeti birlikte tuttuk. Sabaha karşı, esmer mi, sarışın mı? diye tutturması... Ben de nöbet diyorum. Adadan kurtulmamız için önemli olan nöbettir... Söz veriyor sarışınım. Nöbeti asla karıştırmayacaklar ve ben ne dersem artık o yapılacak...»**

«21 HAZİRAN : Adamıza barış geldi. İki hanım şimdi canciğer. Onları böyle mutlu gördükçe, ben de mutlu oluyorum. Değil mi efendim; çıplak bir adada, çıplak insanlar, ne var da neyi paylaşamıyorduk sanki?»

«**30 HAZİRAN : İçimden yazmak gelmiyor artık. Tembel, uyuşuk duygular... Denize bakmaktan yorulmuş gibiyim. Ayağıma konan sineği kovmak istemedikten sonra, şu kalemi...»**

«10 TEMMUZ : Sarışınla Esmerim... Sülükler, yarasalar...»

«**20 TEMMUZ : Kurtulmak mı. Kurtarın beni!... Kurtarın!...»**

«30 TEMMUZ : Bütün stok bitti. Ben de...»

Nurettin TÜRKER

— Eller yukarı!..

Sizin için

MEMURLAR NEDEN KRAVAT TAKARLAR?

Bizim oğlan dokuzunda ama cin gibi kerata. Her an tehlikedeyiz onun karşısında. Öyle soruyor ki, altından kalkılacak gibi değil. Geçende yine yarım ağız gülerek:

— Baba, neden memurlar hep kravat takarlar? dedi.

Ne cevap vereceğimi şaşırdım kaldım. Biraz düşündüm. Onu tatmin edecek bir cevap aradım. Buldum da. Soruyu bilmenin verdiği gururu, durumun acıklılığına katarak:

— Memurların iki yakası bir araya gelmediğinden, kravat takmak zorunda kalırlar evlâdım, dedim.

Umarım memnun olmuştur cevaptan...

Nurettin KOÇ
Büyükkışla kasabası, Zafer mahallesi. — Çayıralan/YOZGAT

İZİN VE SAZ PARASI

Uzak bir ilin, uzak bir köyünde öğretmendi. Maaşını aldığı ile dağıttığı bir oluyordu. Okullar kapanmıştı. Fakat parası yoktu. Babasına bir mektup yazdı. Daha doğrusu çizdi: Bir ağaç, dalda bir teklik, bir de saz asılı. Yanda birisi tüfekle nişan alıyor... Babası mektubu aldı. Evirdi çevirdi. Pek bir şey anlayamadı. «Bundan anlasa anlasa bizim öğretmen anlar» dedi. Okula vardı. Öğretmen kâğıdı masaya serdi. Kendi kendine biraz baktı ve:

— «Şu bir ağaç, şu da bir metelik. Şu saz, şu da bir adam» dedi ve tercümeye geçti. «Biliyorsun ki okullar kapandı. Senin oğlan da izine gelecek. Parası kalmamış. Senden harçlık istiyor. Bak meteliğe kurşun atıyor. Bir de saz alacağım diyor. Artık gerisi senin bileceğin bir şey.»

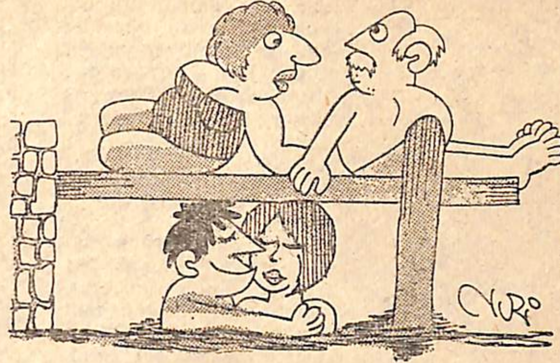
Adam, bir kâğıda baktı, bir öğretmene:

— «Ulen bu keratalar da kendi dilinden pek anlarlar haaa!» dedi. Yine de bulup buluşturup, oğluna otuz lira gönderdi.

Oğlu parayı aldı. Babasına şöyle kısa bir mektup yazdı:

— «Baba parayı aldım. Burada kaldım. Bununla ne saz alınır, ne de izine gelinir.»

Nurettin KOÇ
Büyükkışla kasabası, Zafer mahallesi. — Çayıralan/YOZGAT

(Nuri BİLGİN)

— Bizim kız açıldı galiba!..

HAYRET DOĞRİSİ

Değerli atletimiz Mehmet Tümkan'ın 1500 metrede Balkan ve Türkiye rekorlarını kırmasından sonra sevincimi ve bu derecenin önemini, spordan pek anlamayan Karadenizli bir arkadaşıma sayılarla ifadeye çalışıyordum:

— Kolay mı Hüseyin, orada koşmasıyla dünyada en iyi on atletin içine girdi, deyince:

— Haçan, eyi de olsa köti de olsa on atletun içina sıkılmayi mi? Ben buraya bir atletun içina patlayirum, demez mi!..

Adnan GENÇ
İstiklâl Cad. No: 124
Beyoğlu/İSTANBUL

ÖLÜLER ÖLMEZ

Lise son sınıfta iken Konya'lı bir felsefe hocamız vardı. Bir gün derste arkadaşlarımızdan birisi kendisine bir soru yöneltti:

— Hocam, sizin orada ölüler ölünce helva yaparlar mı?

Hocamız büyük bir ciddiyetle «Hayır!» dedi. Nedeni sorulunca da şu cevabı verdi:

— Çünkü bizim orada ölüler ölmez!

Cafer ÖZKAN
Eğ. Enstitüsü, Türkçe . II
ERZURUM

BÜYÜK LÂFLAR

Eğer bu Fizik yazılısından da bir alırsan...
Seni ben bile kurtaramam.
Kopya çekmek ya da çekememek.
İşte bütün mesele.
Bu Kimya yazılısından bir beş ver,
başka ihsan istemem.
Çözemezsin demedim mi?...
Cebir problemi.
Ölen ölür, kalan sağlar bizimdir.
Trafikçi.
Para, para, para diyorum...
İcra memuru.
Işık... Biraz daha ışık.
Edison.
Buldum! Buldum! Buldum!...
Buzdolabının arkasına düşmüş.
Yiyemezsin demedim mi?...
Et.

KAYA GÖKTAN

Yazısız

ÇOK ACELE..

Çok acele dikiş - nakış bilen,
Zig - zag çeken Enstitü mezunu
Kızlar aranıyor...
Delik - deşik bir kalbi
Tamir edecek güçte olanların
Önemle rica olunur...
Müracaatları,

— Karasevdalı Hamdi —
ALİ ÂŞIK

PİRZOLA

Her kahkaha yarım kilo pirzolaymış
Haydi dostlarım, soğuk suyunuz benden
Oturun sofraya, atın kahkahaları
Aman! Dikkat edin yerken,
Mide fedasına uğramayın erken.

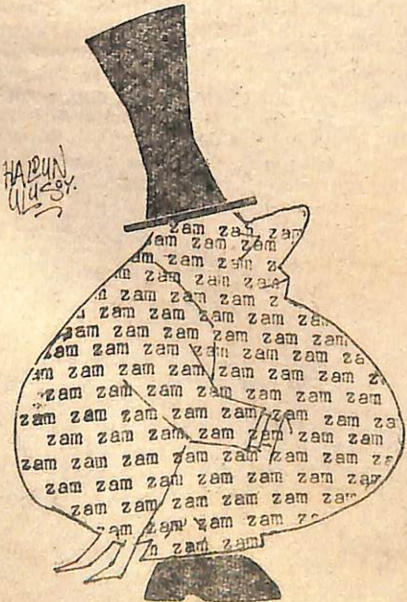
Yine bekleriz akşama da buyrun
Böyle ziyafeti sakın kaçırmayın...

ZÜHAL GÜNGÖRDÜ
İ.T.İ.A. Öğrencisi — ESKİŞEHİR

KÖRDÜĞÜM

Olsa da;
Gökyüzü kadar geniş yüreğin...
Sıkışır böyle Kazanovam;
Sarışın, kumral ve esmerlerle...
Kördüğüm olur, aşk trafiğin.

METİN PÜTMEK

(Haldun ULUSOY)

«... Ve Tanrı politikacı'yı yarattı.»

OTOBÜS

Binelim dedik sanki turşu fıçısı
Biletçi ise fırça bıyıklısı

Yeni durakta alındı birkaç kişi daha
O da nesi, sırtıma biri çıkıyor; — Oha!

Biletçinin sesi: — Bilet alamayan var mı?
Sorsana be adam: — Ayağı yere değen var mı?

Tam o sıra sordu biri: — Ortaköy kaç para?
Biletçi: — Hatırın için olur bir milyon lira.

Neyse iki tırpan bir elense çektim,
Oh! Tuş olmadan öne geldim.

Malûm olmuş gibi sordu biletçi:
— İnecek mi var?
İndim. Sanki fıçıdan çıkmış turfanda hıyar!

ADNAN GENÇ

(Erdal TUSAVUL)

«Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar!»

PİRZOLA

Her kahkaha yarım kilo pirzolaymış
Haydi dostlarım, soğuk suyunuz benden
Oturun sofraya, atın kahkahaları
Aman! Dikkat edin yerken,
Mide fedasına uğramayın erken.

Yine bekleriz akşama da buyrun
Böyle ziyafeti sakın kaçırmayın...

ZÜHAL GÜNGÖRDÜ
İ.T.İ.A. Öğrencisi — ESKİŞEHİ

KÖRDÜĞÜM

Olsa da;
Gökyüzü kadar geniş yüreğin...
Sıkışır böyle Kazanovam;
Sarışın, kumral ve esmerlerle...
Kördüğüm olur, aşk trafiğin.

METİN PÜTMEK

Can, herkesin korumaya mecbur olduğu en kıymetli hazinesidir. Canını sevmek mecburiyetinde olmayan bir insanı, meşhur doktor Frans Lorenzpal şöyle tarif ediyordu:

«— Onda canından bezmiş, hayata boşvererek bakan bir hal vardı. Cansız bakışlarla bana bakıyor, gene cansız hareketlerle sigarasını yakıyordu. Yapacak tek şey vardı: Bu canından vazgeçmiş adama bir iğne yapmak ve canlandırmak... Onu masaya yatırdım ve iğneyi şah damarına batırdım. Fakat hain kedi, insanlara yapacağım seruma kızmış, canavarlara yapılan serumu çaktırmadan onun yerine koymuştu. İğneyi yiyen adam canlandı. Fakat bir canavar olarak... Sonra da beni boğdu... Ben can verirken onun daha kaç can yakacağını bilmiyordum.»

Doktor Frans Lorenzpal, asıl adıyla Frankeştayn ilk canavarı böyle yaratmıştı. Sonra canavar zamanla onun ilmini kaptı ve aşağı yukarı bu konuda bir hayli film yaptı. Canavarın 1899'da Vodresa civarında Kurt Adam tarafından boğulduğu söylenirse de. aslında onun bir kireç kuyusunda can verdiği daha akla yakındır. Nevse konumuzu c a n a v a rlara kaydırmayalım ve canını sevmek üzerine gidelim...

HUY CANIN ALTINDADIR

Evet, bu lâf da insanın huyunun canının altında olduğunu belirtmesi bakımından şayanı diktafondur. Çünkü huy, bir insanın tüm davranışlarını ayarlayan sinirsel bir görüntüdür. Canı çıkmadan huyu çıkmaz insanın. Demek kanlı canlı olan bir insanın huyu da kanlı canlıdır. Yapılan çeşitli hesaplardan sonra dünyada tam sekiz milyar onyedi milyon tipli huy vardır. Huysuzlar bu sınıflara girmezler, bir üst sınıfa girerler.

CANLI OLMAK ELİMİZDE MİDİR?

Canı daima canlı tutmak ve canlı olmak her insanın elinde değildir. Çünkü her insanın canı aynı derecede kuvvetli ve enerjik olamaz. Bu, canın içindeki maddelerin kuvvetine bağlıdır. Canında oksijen ve azot fazla olan insanlar daha canlı olurlar. Sonra hardalın da insanı canlandırdığı bir hakikattır. Daha canlı olabilmek için canını sevmek şarttır. Canını seven insan başkalarının canına önem vermez. Bilhassa katiller

CANINIZI SEVİNİZ

en çok canını seven kimselerdir.

Canlı olabilmenin üç şartı vardır:

1 — Hareketli bir hayat. Heyecan ve kemer patlıcan...

2 — Dalak, böbrek, yürek ve sakatat yemek. Bilhassa koyun başı tavsiye edilir.

3 — Spor, hareket, jimnastik, yürüyüş...

Canlı insanlara dikkat ederseniz, hepsi hareketleri çabuk ve seri kimselerdir. Oldukları yerde duramazlar ve daima ayak değiştirirler. Onlar için durmak veya oturmak çok lüzumsuz şeylerdir. Bu gibi canlı insanların da meslekleri değişik olur. Yürümeye elverişli işlere girerler. Meselâ posta müvezzii, musluk tamircisi, marangoz, kol ve ayak işleri, borsa, futbolculuk, kayakçılık, evrak takibi gibi... Meşhur büyücü Ektamanos canlı insanların ruhunda, bir sineğin ruhunun saklı olduğunu söylemiştir.

CANINI SEVENLER DE AYRI TİPTİR

Canını seven tipler, canlı tiplerden daha ayrı manzara gösterirler. Bu gibiler, «Önce caaan, sonra cânaaan» prensibini ceketlerinin iç ceplerine iğnelemişlerdir. Canını seven tipler ekseri şişman ve besili olurlar. Bunların günlerinin onsekiz saati yemekle, yatmakla ve zevkle geçer. Fakat dikkat edilirse bu tiplerden hiç fukara çıkmaz. Bilhassa bu tipler, iri göbekli ve zengin olurlar. Yapılan tarihi araştırmalardan canını seven tiplerin «Krontezal adamı» soyundan geldikleri bulunmuştur. Beşinci asırda yaşayan bu kavimin bütün insanlarının şişman ve ablak yüzlü oldukları, hep yattıkları, eğlenceye, sinemaya, bara, pavyona düşkün oldukları çıkan kitabelerden anlaşılmaktadır. Tarihi gerçeklerin ışığında bulduğumuz bu vaziyetlerden sonra böylelerini kolayca tanımak mümkündür. Bu gibiler arkada evi yıkılsa başlarını çevirip bakmazlar. Yemeğe oturulduğu zaman herkesin önündekini süpürürler. Sigarayı cepten tek tek çıkarırlar. Kimseye bir şey ikram etmezler. Arabalarına yolda rastladıkları arkadaşlarını almazlar. İşlerine gelmeyen ve rahatsız oldukları yerlere hiç uğramazlar. Bu gibilerine halk dilinde «Tavşan pisliği gibi adam» derler.

CİĞER CANLILAR

İşte canını sevenlerin tam tersine bir tip. Ciğer canlılar ayrı bir kabilenin artıklarıdır. Merhametli, herkese yardım eden, samimi ve candan insanlardır. Dünyada o kadar azdırlar ki, her millette ancak bir kaç tanesine rastlanır. Fakat nedense Türkiye'de bu insanlardan çoktur. En çok samimi ve candan insanların bol olduğu memleketimizde ciğer canlılar çoğunluğu teşkil eder. Büyük şehirlerde sayıları azdır ama, Anadolu bunlarla doludur. Misafir severler, yolda tanımadıkları birine yardım ederler. Selâm verirler. Hemen ahbap olurlar. Bunlar için candan olmak bir huydur. Ciğer canlı insanların tek kusuru, canını kolay vermeleridir. Karşısındakinin bu cana lâyık olup olmadığını bilmezler. Canlarının kıymetini bu kadar az bilen bu gibiler sık sık kazık yerler.. yastıklar, minderler.

TEZ CANLILAR

Bunlara lâf anlatmak ve sükûnete dâvet etmek çok zordur. Çünkü bir şeyin hemen olmasını isterler. Sabırsızdırlar. Bekleyemezler. Bu yüzden başlarına sık sık kazalar gelir. Tez canlı insanların arasında yaşayan bir kimse de kısa zamanda tez canlı olur. Saat en önem verdikleri araçtır. Hemen hepsinde çok iyi marka saatler vardır. Evlerinde beş cins takvim, kronometre, barometre bulunur. Tez canlıların içinde arabası olmayan çok azdır. Dünyada yapılan istatistiklerden, otomobil kullananların ekserisinin tez canlı kimseler olduğu anlaşılmıştır. Bu gibilerden atlet, otomobil yarışçısı, pilot bol miktarda çıkar. Çabuk evlenip, çabuk ayrılırlar. Hızlı tempoda konuşurlar. Bir yerde duramadıkları için bunları yakalamak çok zordur. Ekseri bunlar ağla yakalanırlar.

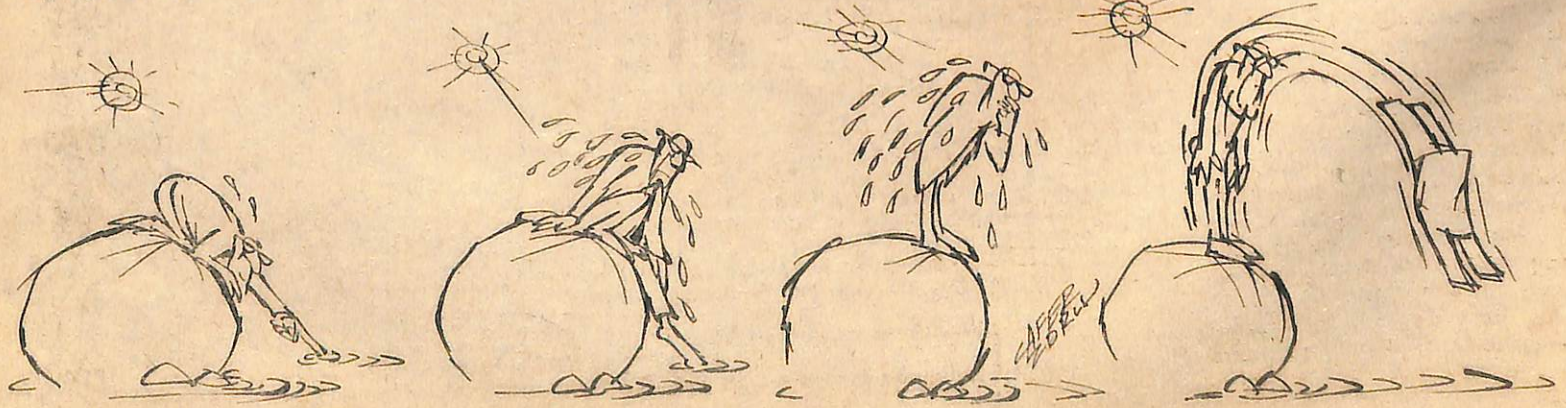

CANSIZLAR

Bunların neslinin birinci asırdan «Aligatores Mintolones» soyundan geldikleri sanılmaktadır. Kaplumbağa cinsinden olan bu insanların hareket oranı binde yirmidir. Nereye oturtursan orada oturup kalırlar. Ekserisi kiracıdır. Hareketsiz meslekleri seçerler. Gişe memurluğu, kasiyerlik, sandalyecilik gibi. Koltukçular ve yorgancılar da bunlardan çıkar. Cansızların kanlarında, ağır akmadan dolayı bir sakinlik vardır. Konuşmaları çok az ve seyrektir. Dakikada beş kelime konuşanları çok görülmüştür. Fakat nedense bu gibilerin karıları çok geveze olurlar.

LÂFI DAĞITMAYALIM

Toplaması güç olur. Genel olarak can her ne şekilde olursa olsun, çıkıncaya kadar korunması lâzım gelen bir şeydir. Canını sevmek, ona lâzım gelen müdahaleyi yaptırmak... Canımızın istediğini ona vermek insan olarak vazifemizdir. Fakat her canımızın çektiğini elde etmek de kolay değildir. «Önce kendi canımızı düşünelim» lâfı da biraz ayıptır. Can, lâzım olduğu zaman feda edilmelidir. Bu da insanın kutsal taraflarını gösterir. Can muhakkak ki insanı yaşatır. Fakat canımızın kölesi ve esiri olmak da iyi değildir. Bir cânan için can feda edilir. Öyle bir cânan cana kısmet olursa tabii...

Yazısız

Cambaz Ali'nin Direği!

Üç yaşlarında bir yumurcaktı. Ve büyüdüğünde cambaz olmayı kesinlikle kafasına koymuştu. Zira evde yalnız bırakılmasına imkân olmadığından (çünkü eline geçirebilse bodrumu dinamitleyebilecek bir usluluktaydı) bizimkini, o sıralarda semte gelen Cambaz Ali'yi seyre götürmüşler ve hayati karar işte o gün verilmişti.

O günden sonra da babaannesi elinden tutup sokağa çıkmak mecburiyetinde kaldıkça, yollardaki elektrik direkleri Cambaz Ali ile yumurcak arasında paylaşılmıştı. Madem ki Cambaz Ali direğe çıkıyordu o da çıkacaktı tabii. Babaannesi oyalamak için bu yolu tutmuştu... Her sokağa çıkışta yumurcak, babaannesine soruyordu: «Bu direk kimin?» «Cambaz Ali'nin oğlum.» Bir sonraki direkte, «Babaanne, bu direk kimin?» «Senin yavrum.» Bu direk kimin? Cambaz Ali'nin. Bu direk kimin, senin... Böyle sürüp giderdi...

Günün birinde aksilik bu ya, durumdan haberi olmayan oğlanın babasının çocuğu gezdireceği tuttu... Yola koyuldular... Yumurcak hemen ilk direkte sordu: «Baba bu direk kimin?» Adamcağız şaşırdı: «Şey, dedi, belediyenin!» «Hayıır...» «Oğlum ne tepiniyorsun?... Şey, devletin...» «Hayıırrr!» «Hükûmetin.» «Hayıırrr!...» «Oğlum, milletin, evlâdım, şehrin... Çocuğum, elektrik idaresinin...» «Hayıırrr!...»

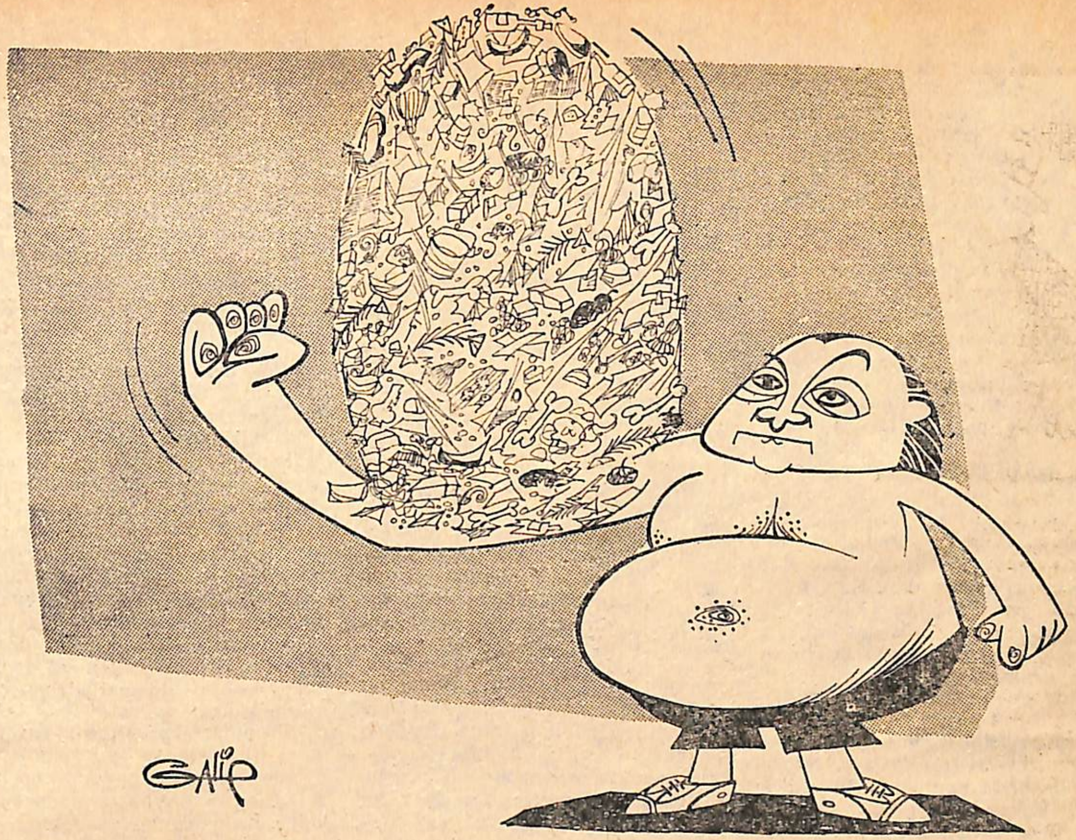
«Hay Allah, peki kimin?»

Yumurcak iki gözü iki çeşme ağlayarak «Cambaz Ali'nin» diye gerçeği (!) söyledi. Lâhavle çeken babası daha iki adım atmamıştı ki öteki direğe geldiler. «Baba, bu direk kimin?» Tecrübe sahibi olan baba, «Cambaz Ali'nin» diye rahatlıkla cevap vermesiyle afacanın eskisinden çok daha fazla bir tepinme ve ağlamayla kendini yere atması bir oldu... Hakkı yenmiş, elinden bunca zamanlık malı alınmıştı... Sanki etinden et koparıyorlardı: «Hayıır!» «Oğlum ağlama, yavrum bağırma, peki Cambaz Ali'nin değil. Belediyenin...» «Hayıır...» «Devletin.» «Hayıırr...» «Kimin ulan?» «Benim...» «Yürü ulan.. yürü, başımın derdi.»

Sıra üçüncü direğe gelmeden adamcağız geri dönüp kapağı eve dar attı. Oğlanın kıçına bir şamar yapıştırıp annesine olan biteni anlattı. Kadıncağız, «Ah oğlum, dedi, sen bütün gün evde yoksun, benim çektiklerimi bir bilsen... Hınzırı evde bırakamam. E, sokağa çıkmak da gerekiyor. Öyle oyalıyordum sokakta, sana söylemeyi unutmuşum. Cambaz olacakmış. Direkleri paylaşmazsa bir adım atmaz...»

«Eh, dedi baba, şimdiden mahallenin direklerini elâlemle paylaşırsa kimbilir ne yaman bir cambaz olur!...»

Yaman KORUR

— Yeni Belediye Reisliği için Atabey en kuvvetli aday. —

AKBABA TELEVİZYON

Sevgili okurlar,

Ankara — İstanbul — İzmir ve daha başka illerimizde de televizyon yayınlarına başlandığı ya da başlanılması düşünülen şu günlerde neden bir de Akbaba televizyonu olmasın? Çoğunluk için bir televizyon sahibi olmak mümkün değil...

Üstelik bu işin çeşitli yönleri var. Köyde ne düşünülür, kasabada nasıl karşılanır?.. Şehirlerde ne gibi olanaklar var? Muhalifi ne der, muvafıkı ne der? Bu muvafık ve muhalifler hangi açılardan hareket ederler? Siyasî mi? Malî mi?.. Erkekler ne der, kadınlar ne der? Bu meret nasıl alınır? Nasıl dinlenir?

Muhalefet edenlerin haklı oldukları noktalar nelerdir?

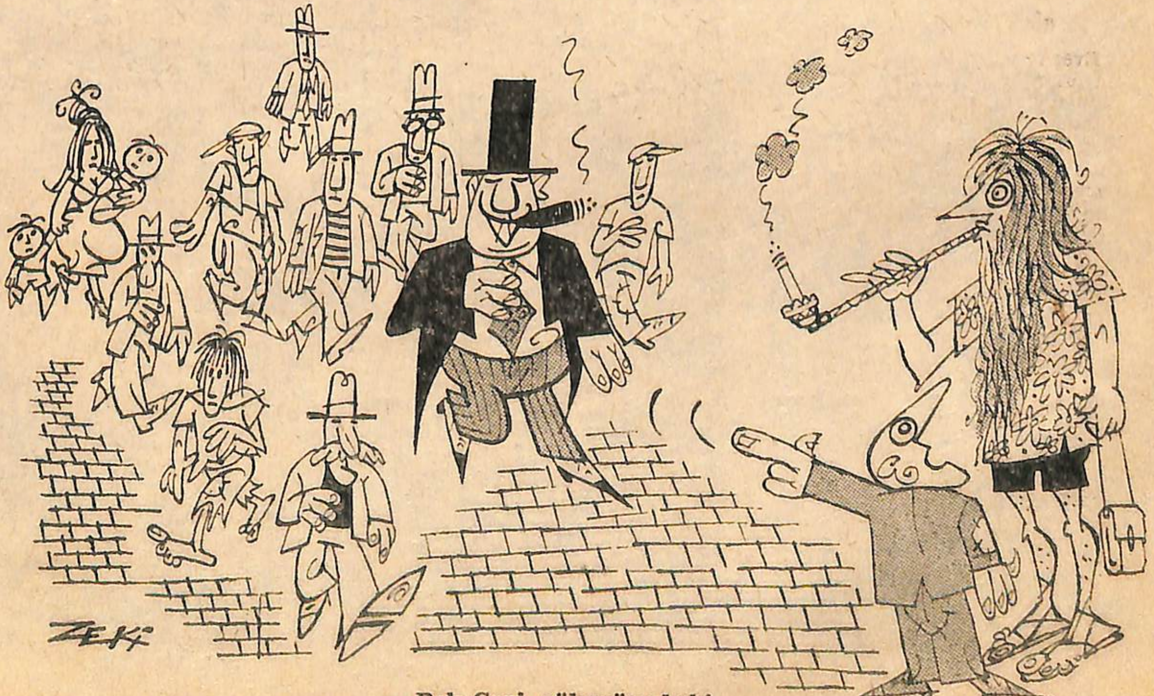
Bir televizyonun eve getirilebileceği katkıları savunanların da hakları yok mu?

İşte, AKBABA 50 yıllık alışılagelmiş mizah çerçevesi içinde hem bu noktalara değinmek hem de düzeltilmesini candan arzuladığınız televizyon programlarını eleştirmek üzere AKBABA TELEVİZYON sahifesini hazırladı. Biz evvelâ eve bir televizyon alınması sorunu üstünde durduktan ve bu konuları inceledikten sonra, size ara sıra televizyon programları sunmayı düşünüyoruz. Bunlar AKBABA'nın özel programları olacaktır... Bu programlarda, yer yer yapılan yayınlarda size hoş gelmediğini tahmin ettiğimiz noktalara, yer yer de AKBABA'nın görüşlerine değinilecektir...

AKBABA TELEVİZYON GELECEK HAFTA BAŞLIYOR

Yayınlarda takıldığımız noktalara geçmeden evvel gelecek hafta sunacağımız ilk yazıda, «Televizyon bir eve nasıl girer?» sorununa değineceğiz.

— Turistlere güleryüz gösterilmesi istendi. —

— Bak Coni, güleryüze bak!..

İlk aldıkları paranın şerefine yarım kilo portakal aldılar yoldan. Apartmana gelir gelmez, Halo dayı hemen lâmbayı yaktı, paraları tekrar saydı. Tastamam yüzelli liraydı. Fasulye taneleri çıkardı, birini kendi yevmiyesi yaptı, birini de oğlunun yevmiyesi, sonra topladı fasulye tanelerini... Ve buldu çıkardı:

— Oğul İdiris, dedi, bunun beş dene onnuğu benim, dokuz dene onnuğu senin.

İdiris patates aşı yiyordu, kırmışdı cücüklü soğanın birini, bir soğandan, bir patatesten, kocaman ekmek parçası, dıkınıyordu boyuna...

— Eyi buba, dedi... Galsın sende...

— Sen zahap olaman mı oğul?

— Yoo buba, sen daha eyi zahap olun!

Halo dayı, oğlunun parasını sarı bir çıkına koydu, düğümledi, kendisininkini de ayrı bir çıkına koydu, ikisini de ayrı bir çıkın yaptı:

— Sarısı senin, yeşili benim oğul! dedi... Yimeği içmeyi de ben hesaplar ortadan çıkarrık...

Para hiç mi hiç önemli değildi İdiris için. Şayet köyde kalmış olsaydı, Mihrican için başlık parası falan gerekmiyordu. Söz vermişti Mihrican, kendisiyle kaçacaktı. Buraya, sadece babasının hatırı için gelmişti, babası öküz parası kazansın diye... Belki İstanbul'u görmeden:

«Buba be, ikimizin parasını bir yere gatak da, bir an önce köyümüze öküz alıp varak» derdi amma, İstanbul'u gördükten sonra:

«Amanın gardaşıum, ne avratlar var burda ne avratlar... Ulan yaman Mırtaza, ulan yaman Mırtaza, ne yazık ki senle ancak altı ay esgerlik yapabildik. Bi galsaydık esgerlik bitene gadar, sen tezkereni alıp getmeseydin, şindi ben avrat usdası olmuşdum avrat... Amma gene de Allah ırazı gele senden, çok şey örgettin bana.»

Hafta sonu Halo dayı çok çalışmak istemişti amma, diğer ameleler bir gün dinlenceklerini, hafta tatili yapacaklarını söyleyince, Sarıbıyık, peki, demişti. Onun için yarın Halo dayı da istemediği halde tatil yapmış olacaktı. Geceden yemek yapmadı, nasıl olsa yarın işe gitmeyeceklerdi. Bir haftadır bir türlü yıkayamadıkları leş gibi kokan yün çoraplarını eski bir gaz tenekesinin içinde baba oğul ayrı ayrı yıkayıp bahçenin rüzgâr alan bir tarafına astılar.

Halo dayı:

— Oğul İdiris, sen gençsin bana bakma, isdersen o Durmuş'un sana dediği gaveye get, oturursunuz, dedi...

— Yok be buba, dedi, yatarık daha eyi...

Halo dayı, para çıkınını tekrar çözdü, sarı çıkını açtı, içinden bir beş liralık uzattı oğluna:

— Gendi paran, dedi, dursun hele sende...

(Basın: 60686 - A - 21458 — 100)

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

— N'apacam buba bunu?

— Dursun oğul, gençsin ilâzım olur...

— Düşürrüm buba...

— Zahap ol malına zabap, düşürme, na şöyle goynuna gatın mı, heç bişe olmaz...

İdiris, sanki koynuna bir taş parçası sokuyormuş gibi attı beş liralığı.

Halo dayı:

— Oğul, dedi memişhanaya gedin. ce gayar geder, onu eyi bi yerine goy, şu cebine...

İdiris parayı koynundan çıkardı, cebine koydu...

Burada da o genç ameleyle arkadaş olmuşlardı, Durmuş'tu adı. Bir yıl önce İstanbul'a gelmişti Kırşehir'in köylüğünden... Almanya'ya yazılmış, bir türlü sıra gelmeyince, kapağı İstanbul'a atmıştı, adam oluruz umuduyla...

Bu umut, yalnız üç beş dönüm topraktı. Bu toprağı alacak kadar parayı biriktirdikten sonra, bir gün bile durmayacaktı İstanbul'da ama, nedense koskocaman bir yıl içerisinde bu hiç de umduğu kadar para biriktirememişti, çünkü her şey ateş pahasıydı...

Baba oğul, yine her zaman olduğu gibi fazla konuşmadılar. Uyudular... Sabahleyin, camsız pencereye üstüste iki kat çimento kâğıdı çaktılar. Sonra altlarına bir kaç tane serdiler. İdiris bulaşıkları yıkarken, Halo dayı yorganları topladı... Yapılacak işleri bitmişti. Sonra, baba oğul yorganlarının üstüne oturarak hiç konuşmaksızın düşünmeye başladılar. Biraz sonra Halo dayı:

— Hadi oğul, get Durmuş'un yanına birez, dedi...

Gitmek, gitmemek arasında, kararsız ayağa kalktı İdiris. Sonra şapkasını geçirdi kafasına:

— Eh gedem bâri, dedi...

Kahveye gitmese bile, şöyle bir dolaşır, bir kaç tane kadın görürdü. Köy yeri olsa, böyle kadınları, bu giysilerle görmek için insna tâ öteki köye bile giderdi...

— Eyvallah buba! dedi çıktı dışarıya...

Dışarda güneş vardı, geceki yağmurdan sonra ne toz kalmıştı ortada, ne de sis... Her taraf pırıl pırıldı. Bir hafta boyunca okula giden çocuklar, pazar günü sokaklara dökülmüşlerdi, evlerinin önünde kimi top, kimi birdirbir, kimi de bilye oynuyorlardı. Çocuğun bir tanesinin topu, geldi İdiris'in alnına çarptı. Öteki çocuk:

— Dikkat etsene be, dedi arkadaşına, baksana adama çarptı.

Topa şut çeken çocuk:

— O adam değil, diye cevap verdi...

İdiris alnını uğuşturarak geçti gitti oradan. Onaltı, onyedi yaşlarında bir genç kız gidiyordu önünden,, elinde bir tabak, tabağın üstü kâğıtla kapanmış, kimbilir bakkaldan ne almıştı. Daracık bir pantalonu vardı üzerinde. Kalçasının tüm hatları belliydi. Yürüdükçe, daha da çok iç gıcıklıyordu. İdiris'in de içi gıcıklana gıcıklana bir müddet gitti kızın arkasından. Sonra kız, bir apartmana girdi ve kayboldu.

Kahveye gelinceye dek, bu kızların vücutlarının neden bu denli güzel olduğunu düşündü. Bulup çıkaramadı, sadece:

«Bu memleketin suyundan toprağından» dedi.

Kahveye girdiğinde Durmuş'u gördü. Bir arkadaşıyla oturmuşlar, çay içiyorlardı. Yanlarına yaklaştı:

— Selâmünaleyküm dedi.

Ötekiler:

— Aleykümselâm, dediler.

Durmuş, bir sandalye çekti:

— Gel otur, dedi... Sonra kahveciye seslendi:

— Bir çay daha!...

— Eee, dedi Durmuş, bakıyom gaveye alışıyon ha.

İdiris, sırıttı, gelen çayın şekerini attı, karıştıramya başladı.

Durmuş sordu:

— Aşam soramadım, ne verdi o Sarıbıyyık denen itoğlu it size?

İdiris, bilmem der gibi, omuzunu kaldırdı, kaşını oynattı.

— Ulan sen de amma Allahın adamısın ha... Oğlum bura Isdanbıl, gözünü dört açacan, sonra insana köyneğini ters geydirirler...

İdiris:

— Bubam aldı, dedi, fasulyeynen saydı hesapladı, tamam, dedi...

Yanındakine döndü Durmuş:

— Biliyon mu bunun babasını, dedi. Halo dayı, amma cevher ha, sen bi kürek atan, bunun babası üç kürek atar... Yaşı da üstelik altmışüç...

— Yok yaa, dedi öteki.

— Vallaha... Amma bizim Sarıbıyyık haklarını yiyecek bunların, anladı gaval olduklarını...

— Yedirmesinler...

— Ben de öyle diyorum amma, baksana, ikisi de ne hesap bilir, ne kitap... Tastamam Sarıbıyyık puşdunun aradığı adam bunlar, endirsin yemiyelerinin yarısını gendi cebine...

İdiris:

— Bubam diyor ki, dedi, bu Sarıbıyyık çok eyi adam diyor...

— Sona anlar anlar amma eyi mi kötü mü, o zamana gadar da sizi epeyce yolar gâvur dinli... Neyse, ben bubana sorarım gaç lira verdiğini.. Ee nasıl baalım ev?

— Eyi! Gaz lâmbası da aldık, sonra tahda gaşşık da aldık, bubam bi de çanak alacak...

Öteki adam:

— Eee ben gediyom hemişerim, dedi Durmuş'a, kalktı ayağa.

— Güle güle, dedi Durmuş...

Sonra bir zaman yüzyüze bakıp hiçbir şey konuşmadılar. Durmuş, Birinci paketini çıkardı, İdiris'e uzattı. Başını salladı İdiris...

— Çek ulan, dumanı çıksın...

— I-ıh, içmiyom...

— Baban içiyor ya...

— Çok içmez, günde üç dört dene.

— Ananı özledi̇ği zaman?

— Bilmem ki.

— Eee, memleketteki yavukludan ne haber?

Güldü İdiris... Durmuş:

— Zor toplan oğlum başlık parasını, dedi.

Umurundaydı sanki İdiris'in...

— Bu memlekete çok para gazanmak içun üçkâatçı olacan, yoksa bizim gibi daş gum çekmeğinen, torpah gazmayınan adam olaman. Ya garı gız satacan, ya meyhane açacan, ya da avrat oynadacan...

İdiris'in yüreği hop etti:

— Ben gördüm, dedi. Avrat oynadılan yeri gördüm.

— Nerde?

— Tirenin orda, üsgek bi yere çıkmışdı avrat, üsdünde de şuncacık bişi vardı, gırmızı...

— Donu...

— Hee... Bi gıvırıyo, bi gıvırıyodu...

— Ee sona?...

— Sonası heç... Zatime beni bi avrat dutdu sokdu içeri, paran var mı dedi, korkdum gaçdım dışarı...

Napacakdı o parayı Durmuş gardaş?

— Napacak, paranı alacak, senle yatacak, tamam...

— Yatacak?...

— Hee... Burda yatan avrat çoook...

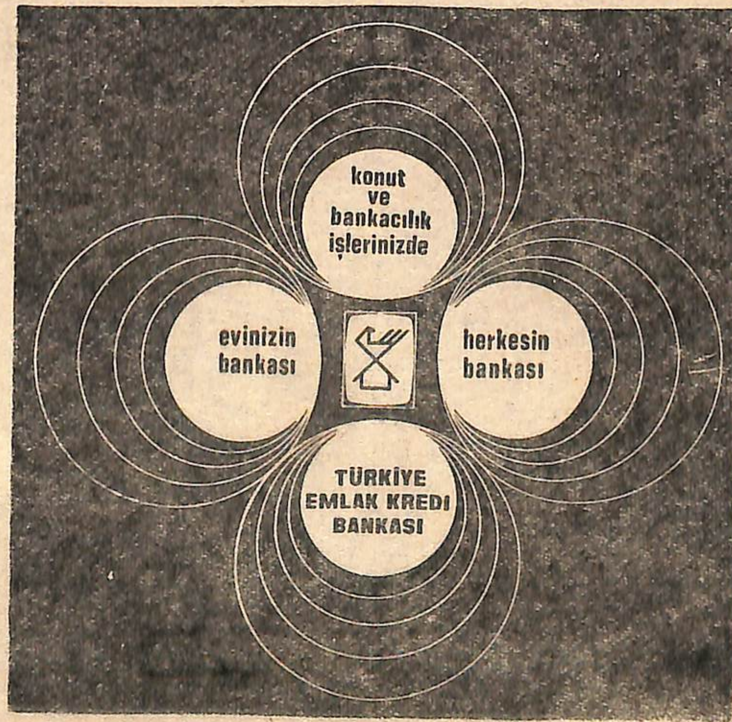
— Dimee...

— Niye ne var, yatmaz mı zannediyon?

— Aboov... Orasını burasını da elledir?

— Parasıynan deel mi?

(Devamı var)

(Basın : 60848 - A - 20167 — 99)

Akbaba
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11
Fiyatı : 150 kuruştur.
İLÂN FİYATI : Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 18 liradır.

ARANIYOR

Bulana:

10.000 Lira

Yediden yetmişe hepinizin seve seve katılacağı yepyeni bir yarışmaya başlamış bulunuyoruz:

ARANIYOR

«ARANIYOR» yarışmasını her hafta merakla izleyecek, gülecek, düşünecek ve

10.000 Lira

kazanabileceksiniz.

Bu yepyeni yarışmamızın konusuna gelince: Her hafta Akbaba'nın arka kapağında beş renkli resimli, yazılı, bulmacalı konu ile bir de «ARANIYOR» kuponu yayımlanacaktır.

Bu renkli, resimli, yazılı, bulmacalı konuda daima bir şey (örneğin, katil) veya şeyler (örneğin, suçlular) ARANIYOR olacak ve sizler de bulmaya çalışacaksınız. Cevabınızı bir kâğıda yazacak, isminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra «ARANIYOR» kuponunu keserek bir zarfa koyacak,

AKBABA Dergisi

Yarışma Servisi

Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

«ARANIYOR» kuponunu kesip göndermeyenler, doğru cevap verseler dahi yarışmaya katılamıyacaktır.

Yarışmamız onüç sayı sürecek ve her hafta değişik konulu bulmaca ile bir de «ARANIYOR» kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız cevaplarını bir kâğıda yazıp, bir «ARANIYOR» kuponu ile yarışmaya katılacakları gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla «ARANIYOR» kuponu gönderenler fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Onüç sayı sürecek yarışma sonunda doğru cevap veren okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, «ARANIYOR» yarışmasının onüçüne de doğru cevap veren

10.000 Lira

kazanacaktır.

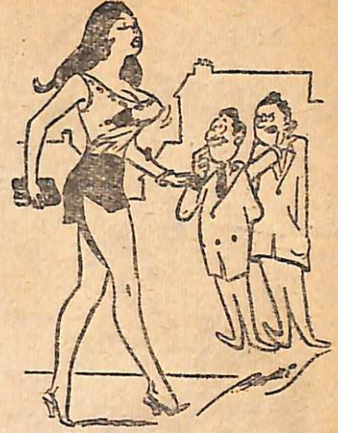
Ayrıca 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 doğru cevap veren okurlarımız da çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

(Basın: 60686 . A . 21458 — 100)

— Kime yutturuyorsun be! Az gelişmiş ülkenin güzeli böyle mi olur?..

Ne yapacakmış?

Elinde olta, bütün gününü ırmağın kenarında geçiren adam, akşam siftahsız evine dönerken bir balıkçıya uğrayıp:

— Bir düzine alabalık veriniz, dedi.

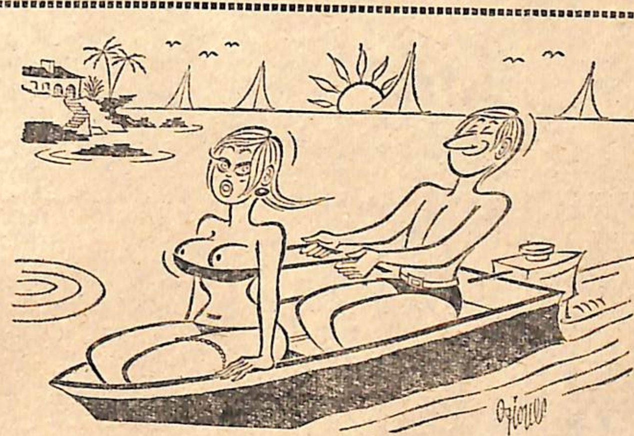
Müşterisinin siparişini hazırlayan balıkçı, paket yapmak için kâğıt ararken:

— Hayır, dedi beriki. Paket yapmayınız. Bir kovaya iki tas su koyup, balıkları içine atınız.

Şaşıran balıkçı sordu:

— Hemen burada mı pişirip yiyeceksiniz?

— Hayır. Karıma balıkları ırmakta tuttuğumu söyleyeceğim.

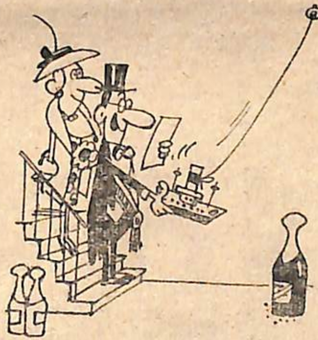

— Dur sevgilim, deniz kayağı antrenmanı yapıyorum!..

İskoç şikâyeti

Köyündeki susuzluğu valiye şikâyet eden İskoçyalı:

— Yulaflar öylesine boy vermedi ki, serçeler bile onları gagalamak için diz çökmek zorunda kalıyorlar, dedi.

— Bu.. Altın Köpük adını verdiğim şampanyanın açılış törenidir!..

Doktor çağırmak için

Köy evine çağrılan doktor, yaşlı hastasını muayene ettikten sonra:

— Babanızın durumu çok kötü, dedi kızına. Sinirsel bir bunalım geçiriyor. Şu an bile aklı başında değil. Neden daha önce çağırmadınız beni?

— Fırsat bulmam çok güç oldu doktor, diye cevap verdi kız. Aklı başında olsaydı, doktor çağırmama izin verir miydi hiç?

Bıkmış artık

Başlarını kuma sokan devekuşlarından dişisi, erkeğine sordu:

— Sevgilim, daha ne kadar zaman böyle gizli gizli buluşacağız?

Boşanma sebebi

Karısından boşanmak için mahkemeye başvuran bir lorda sormuşlar:

— Karından neden ayrılmak istiyorsun?

Lord içini çekmiş:

— Bunadı artık, düşünün, benden evvel aldığı kocalarını sayısını bilmiyor, bazan altı, bazan yedi diyor!...

Kadınca korku

Sinemanın seks bombası içini çekerek:

— Korkunç bir şey bu! dedi erkek arkadaşına. Saçımda beyaz bir tel var!

— Aldırma, dedi arkadaşı. Onlar, sayılabildikleri süre önemli sayılmazlar.

— Evde kalmış çirkin ablan bu mu yoksa?!.

Önceki hoca

Karşılaşan iki kadından biri sordu:

— Dün sınav nasıl geçti? Ehliyet alabildin mi?

Diğeri cevap verdi:

— Sınav iyi geçti de, ehliyeti alamadım. Yarın yeniden sınava gireceğim.

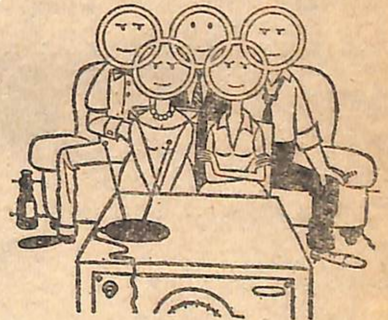
— Aynı hocayla mı?...

— Yok canım, o hastanede... Sanırım iki aydan önce de iyi olamaz!

Boşuna yorgunluk

Gece yarısı gözleri yarı kapalı, kolları ileri doğru uzanmış olarak yatağından kalkan adama:

— Uyur gezer rolü yapmaktan vazgeç Charles, diye seslendi karısı. Hizmetçiyi kovdum!

Olimpiyatları televizyondan seyredenler!

O başka Napolyon

Öğretmen, tahtaya kaldırdığı öğrenciye sordu:

— Kaç Napolyon tanıyorsun?

Çocuk cevap verdi:

— Otuzüç tane...

— Garip şey! Nerden buldun bu kadar Napolyon'u?

— Ben bulmadım öğretmenim, dedi çocuk. Babam kuyumculardan topladı.

İtiraf

Kadın, elindeki gazeteyi bırakarak o sırada piposuna tütün dolduran kocasına döndü:

— Gazete yazıyor, zeki erkekler iyi koca oluyormuş!

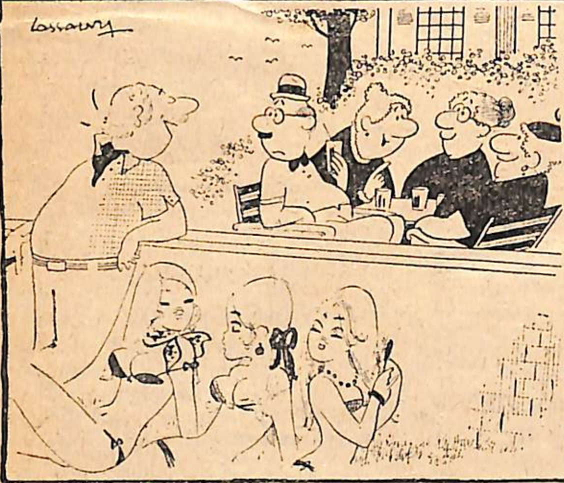
Adam, dudak büktü:

— Saçma... Zeki erkekler evlenmez ki!..

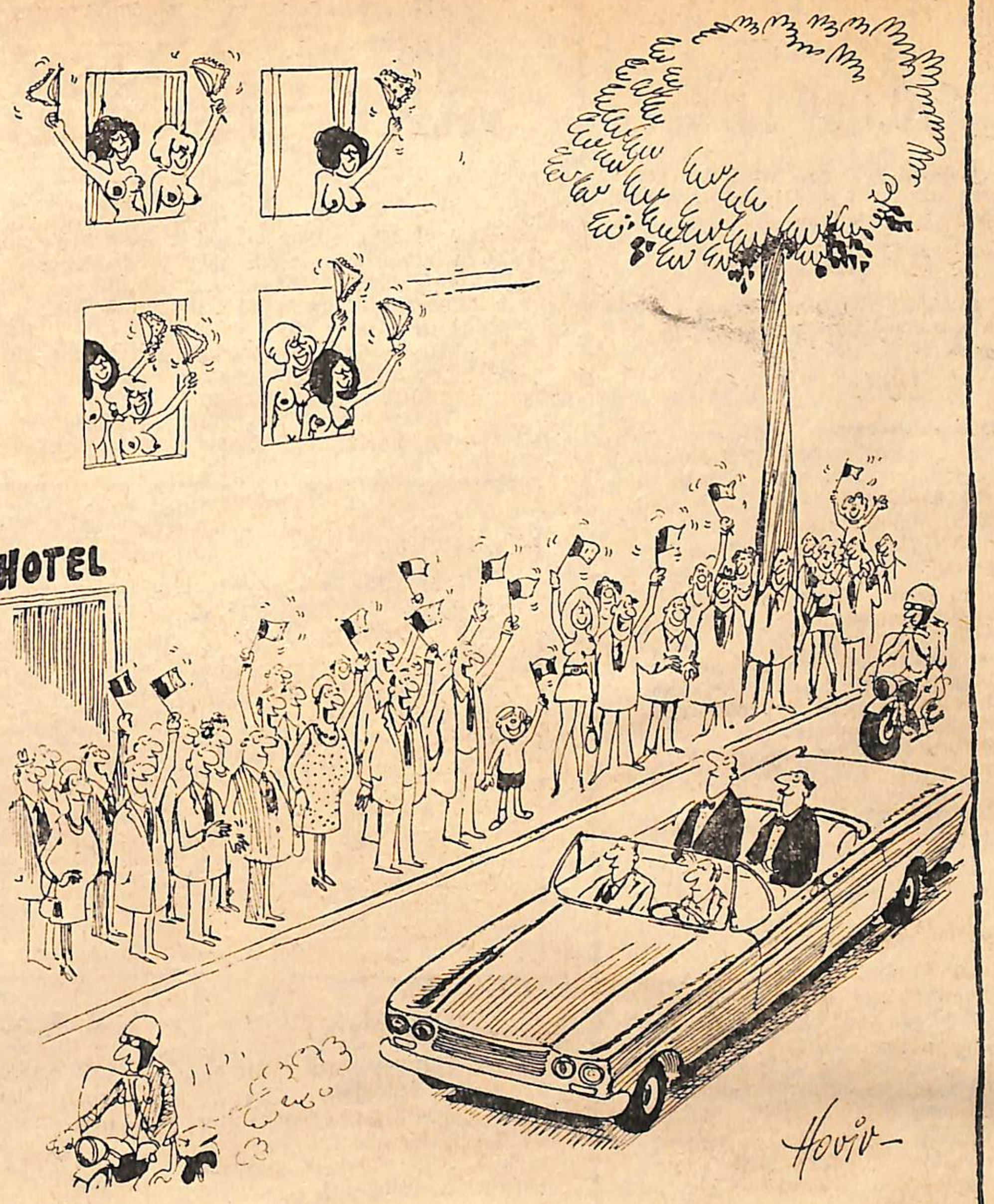
Dünya Karikatürleri

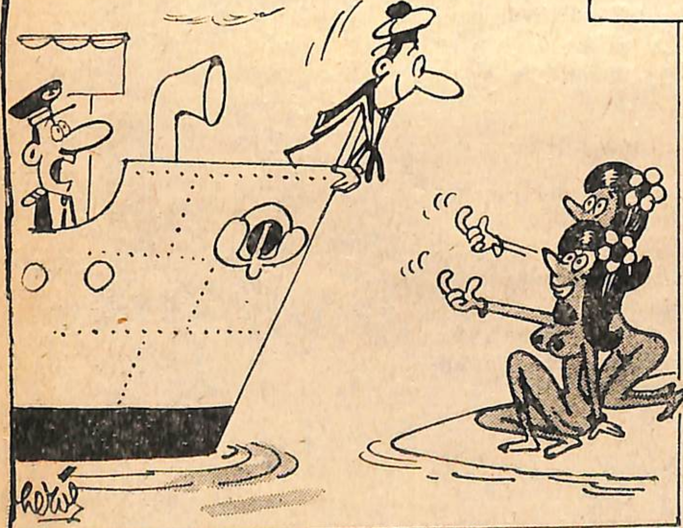

-BIKTIM SENİN BU ANTREN-MANLARINDAN!..

-ÖĞRENEMEDİN GİTTİ DOSTUM, AKIL YAŞTA DEĞİL, BAŞTADIR!..

-"ÜMİT BURNU„ DİYE NE SAYIKLIYORSUN BE!.

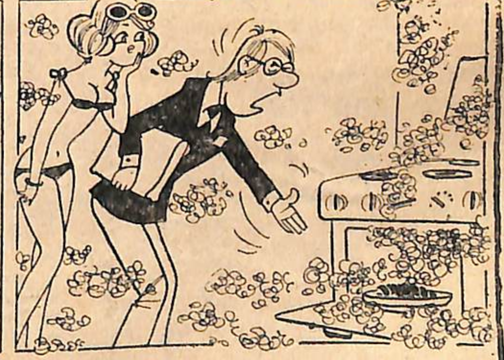
YAZISIZ

-İYİ, GÜZEL...

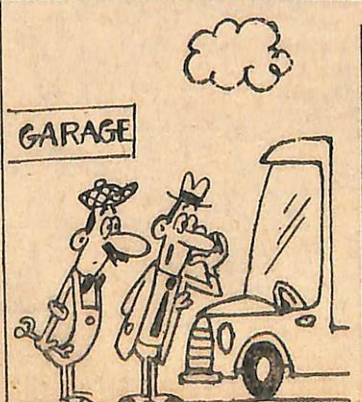
-SEN YANIYOR-SUN AMA...

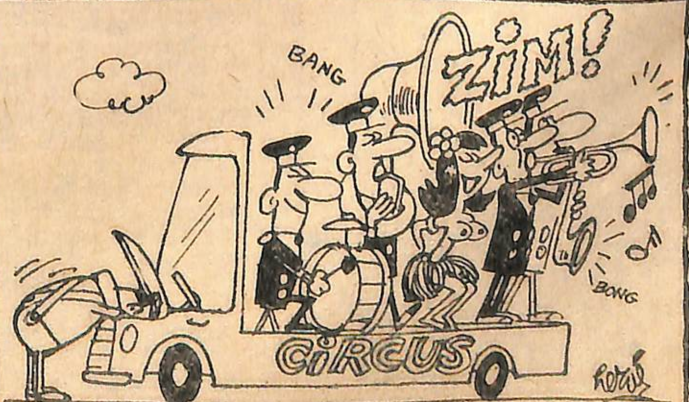
-FIRINDAKİ YEMEK DE YANIYOR!..

-BANA BÖYLE AÇIK FIKRALAR ANLATMAYIN... UTANIYORUM!..

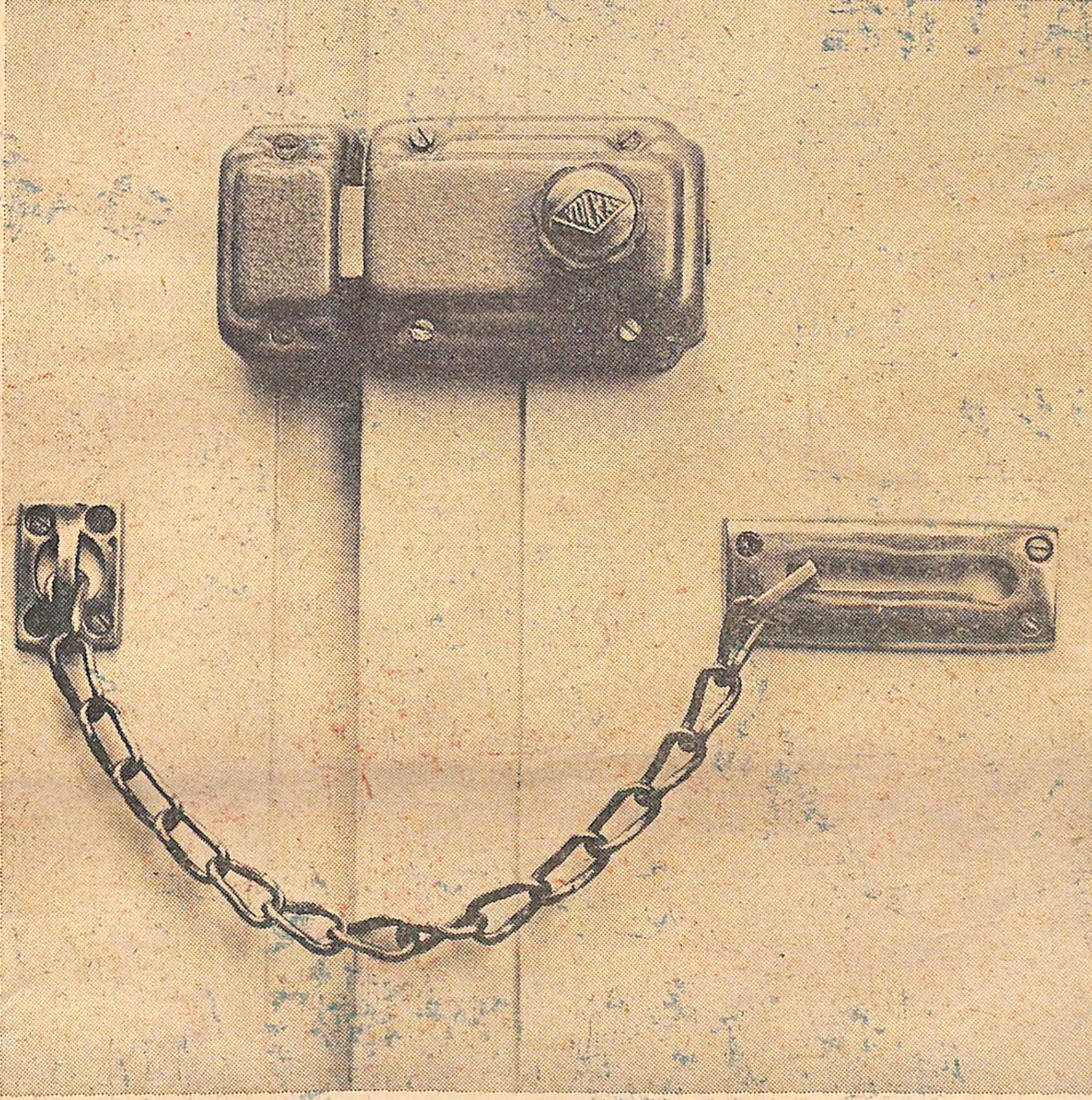

-MOTORDAN ACAİP SES-LER GELİYOR USTA!..

-?........

HER TEDBİR EMNİYET İÇİN...

...PARANIZIN İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ İÇİN:

Türkiye İş Bankası

(Yeni Ajans : 1975 — 101)

Akbaba

ARANIYOR

BULANA 10.000 LİRA

KUPON No 5

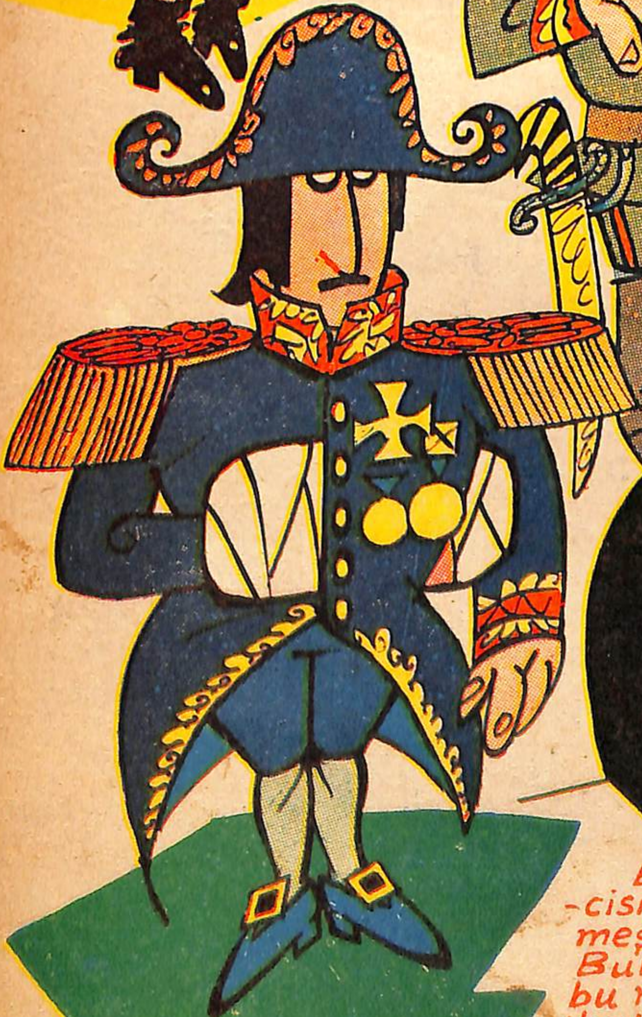

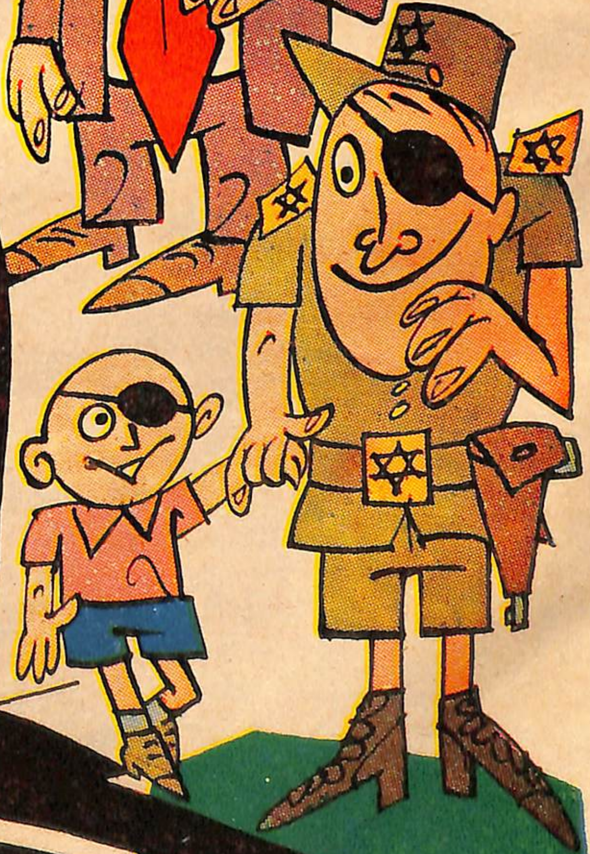

Burada bu meşhurların
-cismi var, ismi yok!- şu halde:
meşhurların isimleri aranıyor...
Bulan kazanıyor!.. Biliyoruz:
bu meşhurlara bakar, bakmaz
(bulduuum) diye sevinçten havaya
uçanlar olacaktır. sizi uyarıyoruz
-lütfen kemerleri bağlayın-